

வேளின்

அரசாங்கங்கள்

சீ.கிருஷ்ணமூர்த்தி

வேலை

அரசுவாணிகள்

ச.கருஷ்ணபிரியன்

வெளியீடு
புதிய மலையகம்

சமர்ப்பணம்

உலகின் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் நடந்த
ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப் போராடி இன்னுயிரை நீத்த
தோழர்களுக்கும் தம்முடைய உழைப்பைக் கொடுத்து
புதிய உலகத்தை உருவாக்கிய அனைத்து
உழைப்பாளர்களுக்கும் இந்நூல் சமர்ப்பணம்.

நூற்பெயர் : வேரின் பிரசவங்கள்

முதற்பதிப்பு : 12-08-2011

வெளியீடு : புதிய மலையகம்

50/9 இராகலை பசார்

ஹல்கிறனோயா

தொலைபேசி : 071 9504771

071 6745642

வடிவமைப்பு : வேள்ட் விஷன் கிற.பிக்ஸ்

077 3783614

விலை : ரூபா 200.00

Title : Verin Peravasangal

Edition : 12-08-2011

Publishers : Puthiya Malaiyagam

50/9 Ragala Bazaar,

Halgaránoya.

071 9504771

071 6745642

Layout & Printing : World Vision Graphics

077 3783614

Price : Rs. 200.00

நினைவுக் குறிப்பு

தோழர் சிவசூரிய நாராயணசாமி அவர்களின்
முதலாம் வருட நினைவு.

“நாராயணன்” என்று நண்பர்களாலும் தோழர்களாலும் அழைக்கப்பட்ட தோழர் சிவசூரிய நாராயணசாமி அவர்கள் இயற்கையெய்தி 12.08.2011 அன்றுடன்

ஒரு வருடம் பூர்த்தியாகிறது. அவர் தனது வாழ்நாளில் பல்வேறு விதமான சவால்களுக்கும் இடர்களுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் மத்தியில் மனம் தளராத நல்ல மனிதராக வாழ்ந்தவர்.

தான் வாழ்ந்த காலம் முழுவதும் பிறருக்கு உதவுவதையும் சமூகத்திற்கு ஏதாயினும் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் கொண்டிருந்தவர். மலையக மக்களின் கல்வி, சுகாதாரம், சுயபொருளாதாரம் பற்றி அக்கறையையும் அதற்கான சில முயற்சிகளையும் எடுத்தவர். அவர் போன்ற ஒருவரின் இழப்பு குடும்பத்தாருக்கும் நண்பர்களுக்கும் கட்சித் தோழர்களுக்கும் ஊர் மக்களுக்கும்

ஈடு செய்ய முடியாத இழப்பாகும்.

அவர் போன்ற ஒருவரை நினைவுகூர்வது என்பது பயனுள்ள பல விடயங்களையும் பகிர்வதாக அமையும். அந்த வகையில் அவரது ஒரு வருடப் பூர்த்தியை நினைவுகூர்வது தொடர்பான கலந்துரையாடலின் போது அவரது மூத்த மகனின் கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுவது எனத் தீர்மானித்தோம். இது பயனுள்ள முயற்சியாக அமையும் என நம்புகிறோம். புதிய மலையகம் வெளியீட்டகத்தார் இத்தொகுப்பை வெளியிடும் பொறுப்பை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டனர். அவர்களுக்கு இதயபூர்வமான நன்றிகளையும் புதிய பண்பாட்டுக்கான அவர்களது முயற்சிகளுக்கு வாழ்த்துக்களையும் கூறிக்கொள்கிறோம்.

நினைவுக் குழு

வாழ்த்துரை

போராட்டச் சூழல்கள் மக்கள் சார்பான சிந்தனையுடைய போராளிக் கவிஞர்களை உருவாக்குகிறது. இதை நாம் வரலாற்றில் நீண்ட காலமாக பலவாறான போராட்டங்களுடிகண்டுள்ளோம். போராட்டங்கள் நியாயமானவையாயிருந்தாலும் அவற்றுக்கு வர்க்கத் தன்மையும் வர்க்கச் சார்பும் உண்டு. தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் முதலாகச் சாதியத் தீண்டாமை எதிர்ப்பு, நிறவாத எதிர்ப்பு, என்பன வரையிலான பலவற்றில் தெளிவாகவே வேறுபட்ட வர்க்கக் கண்ணோட்டங்களைக் காணுகிறோம்.

ஒரு புறம் ஏகாதிபத்தியத்தாலும் பெருமுதலாளியத்தாலும் ஒடுக்கப்பட்டாலும் இன்னொரு புறம் தானே வர்க்க, இன ஒடுக்குமுறைகளை செய்கிற வர்க்கங்கள் உள்ளன. அவற்றின் போராட்ட இலக்கியம் மிகவும் வரையறைக்குட்பட்ட ஒரு விடுதலை நோக்கை உடையது. மறு புறம் அனைத்து விதமான ஒடுக்குமுறைகட்கும் எதிரான நிலைப்பாட்டைக் கொண்ட ஒரு பார்வை உள்ளது. வரலாற்றில் அப்பார்வை பாட்டாளி வர்க்கம் ஒன்றிற்கே இயலுமானதாக இருந்து வந்துள்ளது. பாட்டாளி வர்க்க நோக்கில் பலவாறான ஒடுக்குமுறைகளையும் எதிர்த்துப் போராடுவோர் எந்தவிதமான சமூக அநீதியையும் ஏற்பது மில்லை, எந்த ஒடுக்குமுறையையும் பூசி மெழுகுவது மில்லை, எந்தக் கொடுமையையும் நியாயப்படுத்துவது மில்லை. அந்தவிதமான நோக்கில் ஈழத்துச் சூழலில் தொழிலாளர் இயக்கப் போராட்டங்கள் எழுச்சிப்பெற்ற காலங்களிலிருந்து உருவாகி வந்துள்ளன.

மலையகமும் அதில் தனது தனித்துவமான முத்திரையைப் படைத்துள்ளது. தற்போதைய சூழலில் மலையகம் நோக்குகிற நெருக்கடியைப் புறக்கணித்து சலுகை அரசியல் நடத்துகிற தொழிற்சங்க, சந்தர்ப்பவாத அரசியல் தலைமைகட்கும் அவர்கள் அடிப்படையும் பேரினவாத முதலாளிய அரசுக்கும்

அனைவரதும் எசமானான ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் எதிரான வலிய கண்டனக் குரல்கள் அழகான கவிதைகளாக வடிவு

பெற்றுள்ளன. மலையகம், நல்ல புதிய இளங்கவிஞர் தலைமுறை ஒன்றை நமக்கு வழங்கியுள்ளது. அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு படைப்பாளியாக கிருஷ்ணபிரியன் நமக்கு முன் தனது கவிதைகளை தொகுத்து வழங்குகிறார்.

இக்கவிதைகள் அவரது உலக நோக்கு, போராட்ட அனுபவங்கள், சிறைக்கொடுமையின் இடையிலும் தளராத மன உறுதி போன்று பல விடயங்களை நமக்கு கூறுகின்றன. மக்களுக்கான கவிதையில் உருவமும் உள்ளடக்கமும் முக்கியமானவை என்பதையும் போராட்ட அழகியல் எவ்வாறு அமையும் என்பதையும் கவிஞர் கிருஷ்ணபிரியன் நன்கு தெரிந்து வைத்துள்ளார் என்பதற்கு அவரது கவிதைகள் சான்று கூறுகின்றன.

இக்கவிதைத் தொகுதி பலரது கைகளையும் மனங்களையும் எட்டி அவர்களைச் சமூக மாற்றத்திற்காக கிளறிவிடும் வலிய கருவியாக அமைய எனது மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்களைக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

சி.சிவசேகரம்.

(20.07.2011)

கவிதைகள் பற்றி.....

மக்கள் இலக்கியம் என்பது மக்களைப் பற்றிப் பேசுவது என சுருக்கமாக சொன்னாலும் அதன் உட்கருத்து ஆழமானதாகும். மக்கள் இலக்கியம் சாதாரண அடக்கி ஒடுக்கப் படுகின்ற மக்களின் துயர் அன்பு காதல் போன்ற நுண்ணிய உணர்வுகளையும் அவர்களிடையே நிலவுகின்ற சினைக பகை முரண்பாடுகளையும்

பற்றிப் பேசுவதோடு நில்லாது அதற்குரிய தீர்வுப் பற்றிக் பேசுவதையும் சமூக மாற்றத்தை நோக்கி உந்துவதையும் தனது பிரதான பணிகளாக கொண்டுள்ளது.

சாதாரண மக்கள் தாங்களே தங்களுக்குரிய இலக்கியத்தை படைக்கவும் அதில் பங்கெடுப்பவர்களாகவும் மாறுவதையே மக்கள் இலக்கியம் தனது இலட்சியமாக கொண்டுள்ளது. சாதாரண மக்களைப் பற்றிய வெளிப்பாடுகள் அவர்களது மொழியிலேயே அமையும் போது அதன் கனதி இன்னும் அதிகமாகிறது. எனது இலக்கிய நோக்கும் மேற்கூறப்பட்டதின் பாற்பட்டதாகும்.

இத்தொகுப்பில் வெளியாகும் கவிதைகள் அவை படைக்கப்பட்ட காலத்தாலும் சூழ்நிலையாலும் வித்தியாசமானதாகும். அக்கால ப்பகுதியானது இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போர் உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த காலப்பகுதியாகும். அதன் பகுதிகளாக அரசினதும் ஆயுதக்குழுக்களினதும் அட்டகாசங்கள் நாடு முழுவதும் பரவிக் கிடந்த காலமாகும். அரச ஒடுக்குமுறையின் காரணமாக நானும் கட்சித் தோழர்கள் நால்வரும் 2007.02.14 அன்று கைது செய்யப்பட்டு சிறையிலிருந்த காலப்பகுதியாகும். நாட்டுச் சூழலும் நாங்கள் எதிர்கொண்ட சவால்களும் கவிதைகள் முழுக்க வெளிப்பட்டு இருப்பதை வாசிப்பவர் அவதானிக்கலாம்.

இனி தொகுப்பில் வெளிவந்துள்ள கவிதைகள் பற்றி சில விடயங்களை பகிரலாம் என நினைக்கிறேன். கவிதைகளில் அனேகமானவை என்னுடைய சிறை அனுபவங்கள், போர்ச்சூழல் என்னுள் ஏற்படுத்திய அதிர்வுகள், ஆதங்கங்கள், கோபங்கள் என்பவற்றின் வெளிப்பாடுகள் தான். கடத்தல், குண்டுவெடிப்பு, அடையாளந்தெரியாதோரின் அட்டகாசங்கள், கொலைகள் என்பவற்றின் மீதான கோபங்களும் அதற்கெதிராக ஏதாயினும்

செய்யவேண்டும் என்ற முனைப்புகளுமே கவிதைகளாய் வெளிவந்ததுள்ளன. “பிரிவுதற்கான முன்னுரை” “புதிய உலகைப் படைப்போம்” ஆகிய கவிதைகள் ஒரு தோழரின் வேண்டுகோளின் படி அவரது மகளுக்காக எழுதியது. “ஐயா....” எனும் கவிதை சிறைக்கு எனது தந்தை என்னைப் பார்க்க வந்த போது அந்தப் பாதிப்பில் எழுதியது. அனேகமான கவிதைகள் புதிய பூமி, தாயகம் என்பவற்றில் வெளிவந்த கவிதைகள் தாம். அவற்றில் “விடுதலை” “போர் சில பதிவுகள்” ஆகிய இரண்டு கவிதைகளும் முனைவர் சி.சிவசேகரம் அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் மொழிப்பெயர்க்கப்பட்டு நியூ டெமோக்கிரசி - 30 இல் (New Democracy) வெளிவந்தவைகளாகும்.

இத்தொகுப்பு பலருடைய கைகளுக்கும் எட்டப் போகிறது. இத்தொகுப்பைப் பற்றிய வாசகர்களதும் விமர்சகர்களதும் கருத்துக்களை ஆவலுடன் எதிர்ப்பார்க்கின்றேன். எந்தவொரு மக்கள் இலக்கியவாதியும் தன்னுடைய படைப்பு சமூக மாற்றத்திற்கான சமூக அசைவியக்கத்துக்கான உந்துதலாகவும் சக்தியாகவும் இருக்கவேண்டும் என்றே நினைப்பான். அதுவே படைப்பாளிக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கக் கூடியதுமாகும். இதில் விடப்பட்டுள்ள தவறுகள், பிழைகளை அறிந்து திருத்திக்கொள்ள ஆவலாயுள்ளேன். வாசிப்பவர் தான் அவதானித்த விடயங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்படைப்பு என்னுடைய தனிப்பட்ட முயற்சியல்ல. இப்படைப்பு வெற்றிகரமாக வெளிவர உணர்வு பூர்வமாக பங்களித்த அனைவருக்கும் வெற்றியின் மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் சாரும். அதே நேரத்தில் என்னுடைய கவிதைகளை வெளியிட்டு உற்சாகமும் நம்பிக்கையும் தந்த புதிய பூமி, தாயகம், மலைக்குரல், நியூ டெமோக்கிரசி சார்ந்தோருக்கும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அத்துடன் அணிந்துரை வழங்கிய இ.தம்பையா அவர்களுக்கும் வாழ்த்துரை வழங்கிய முனைவர் சி.சிவசேகரம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

சீ. கிருஷ்ணபிரியன்.

நனைவுக்குழு

அணிந்துரை

இந்தக் கவிஞனுக்கும் எனக்கும் பல உறவுகள் இருப்பதாய் நான் நம்புகிறேன்.

ஆனால் சாதாரண கவிதை வாசிப்பவனாகவோ, படிப்பவனாகவோ தான் இத்தொகுதியில் இருக்கும் கவிதைகளை மையப்படுத்தி பொதுவாக கவிதைகளுடன் எனக்கு இருக்கும் தொடர்பு பற்றி சில பகிர்வுகளை செய்து கொள்வது நல்லதென நினைக்கிறேன்.

கவிதை என்பது மிகவும் உயிர்ப்பான, இலகுவான, தர்க்கமிருந்த, விரைவான, சுருக்கமான வெளிப்படுத்துகையை கொண்ட மனித ஊடகமாக இருந்து வருகிறது.

கவிதை வெளிப்படையாக கருத்துகளை கூறுவதாகவும் பூடகமாக கூறுவதாகவும் இருக்கமுடியும். கருத்து சுதந்திரத்தின் குரல்வளை நெறிக்கப்படும்போது அதன் அவலக் குரலாகவும் உயிர் பிரிந்த பிறகு “ஆவியாகவும்” கூட கவிதைகள் உயிர் வாழும் மனிதர்களுடன் பேசும் வல்லமை கொண்டது. அடக்குமுறையாளர்களுக்கு எதிரான கருத்தை அவர்களுக்கு புரியாத புரிந்துகொள்ளமுடியாத அதேவேளை அடக்கப்படுபவர்களுக்கும் பாதிக்கப்படுபவர்களுக்கும் விளங்கும் விதத்தில் கவிதை எனும் ஊடகத்தால் மட்டுமே பேசமுடியும். இது கவிதையின் பலம். இதனாலும் கவிதை இலக்கிய வடிவங்களில் முக்கியத்துவம் பெறுவதுடன் காலத்திற்குக்காலம் மாற்ற மடைந்து அல்லது வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது.

கவிதை பழைய மரபுகளை கொண்டதாகவும் வரைவிலக்கணத்துக்கு உட்படக்கூடியதாகவும் பின்னர் அந்த போக்கினை மீறி ஓசை நயத்துடன் புதுக்கவிதைகளாகவும் ஓசைக் குறைபாடுகள் இருப்பினும் சுருங்கக் கருத்துக்களை கூறும் சொற்களின் புனைவாகவும் ஏன் வசனங்களாகவும் எம்முன் குவிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றில் எவை கவிதை எவை கவிதை அல்ல என்ற விவாதங்களும் ஆய்வுகளும் தொடர்கின்றன. ஆனால் காலத்திற்குக்காலம் புதுப்புது வடிவங்களில் இலக்கியம் படைக்கப்படுவதை நிராகரித்துவிட முடியாது.

இந்தக் கவிஞனின் கவிதைகள் மரபுவழி எதுகை, மோனை, சந்தம், சாரிகை கொண்ட கவிதைகளாக இல்லை. அதனால்

இவை புதுக்கவிதைகள் என்றாகிவிடுமா இல்லையா ஓசைகளைக் கொண்ட சொல்லடுக்குகளாலான புதுக்கவிதைகளா? கருத்துக்களைக் கொண்ட சொற்குவியல்களா வசனக்கவிதைகளா போன்ற பிச்சப்பிடுங்கல்களுக்கு இடம் வைத்திருப்பனவாக இருக்கலாம்.

புதுக்கவிதையின் ஆரம்பங்களை சப்பிரமணிய பாரதியார், பாரதிதாசன் கவிதைகளில் தரிசிக்க முடிந்தாலும் அவற்றை அடியொற்றியே புதுக்கவிதைகள் படைக்கப்பட்டன என்று கூறமுடியாது. 1970 களுக்கு முன்னர் புதுக்கவிதைகளை மதிப்பிட்டபோது பேராசிரியர் க.கைலாசபதி “அதீத நம்பிக்கை வரட்சி, அந்நியமயப்பாடு, பாலியல் பிறழ்ச்சி, மனோவிகாரம், போலி மேதாவித்தனம், வக்கரித்த அரசியல் நோக்கு, வரலாற்றுணர்வின்மை முதலியவற்றால் பாதிக்கப்பட்ட ஒலி முறிவுக் கவிதைகளின் கண்மூடித்தனமான நகல்” என்று கூறியிருந்தார். (நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள்-இலக்கிய சிந்தனைகள்) 1970 களில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறி புதுக்கவிதைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறார். “1970களில் புதுக்கவிதைகளில் தற்புதுமையும் புதிய பரிமாணங்களும் ஏற்பட்டு தத்துவ வீச்சு, தமிழ் திறன், பொருள் தெளிவு, கருத்து அழுத்தம், கலை நயம் வாய்க்கப் பெற்ற முற்போக்கு நெறியிலான கவிதைகள் படைக்கப்பட்டன.”

உள்ளடக்கத்தில் 1970 இற்கு முந்திய புதுக்கவிதைகள் பெரும்பாலும் பிற்போக்காக இருந்ததாலேயே புதுக்கவிதை வடிவத்தை கைலாசபதி ஏற்க மறுத்தார் என்றும் 1970களில் புதுக்கவிதையின் உள்ளடக்கத்தில் முற்போக்கு நெறிகள் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக காணப்பட்டதாலேயே அவர் ஏற்றுக் கொண்டார் என்றும் அதனால் அவர் உள்ளடக்கத்திற்கே முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

ஒரு படைப்பின் உள்ளடக்கம் என்பது படைப்பாளியின் கருத்துச்சார்ந்த தளத்தைக் கொண்டே தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இதில் முற்போக்கும் இருக்கலாம். பிற்போக்கும் இருக்கலாம். முற்போக்கானவையை நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம் பிற்போக்கானவையை நிராகரிக்கிறோம். வடிவம் தொடர்பாக இருக்கும் ஏற்புடமையின் அடிப்படையில் ஒரு கவிதை முற்போக்கானதா பிற்போக்கானதா என்று அணுகப்படத் தேவையில்லை என்பது பொதுவான உடன்பாடாகும். கலைநயம் என்பது ஏற்புடைத்தான

வடிவம் பற்றியதில் மட்டும் தங்கி இருக்கவில்லை. ஆனால் புதுக்கவிதை என்பது எழுதியிருக்கும் முறையிலும் சொல்லியிருக்கும் பொருளிலும் உயிர்ப்பைக் கொண்டுள்ளது என்பதை நிராகரிப்பதாகாது. இதனை கிருஷ்ணபிரியனும் கவனத்தில் எடுக்காமால் இருக்கமாட்டார் என்பது எனது நம்பிக்கை.

கிருஷ்ணபிரியனின் இக்கவிதைத் தொகுதியில் மனிதம் பற்றி அதிகம் பேசப்படுகிறது. 'கம்பிகளுக்கிடையில் ஒரு போதிமரம்', 'மனிதத்தை காப்பது யார்?', 'உறங்கும் மனிதம், நிச்சயமற்ற வாழ்வின் குறியீடுகள், நிச்சயமாய் வருவேன்', 'வீதிக்கு வந்துவிட்ட மனிதநேயம்', 'மனிதம் பிறக்குமா?', 'போர்க்குணமிக்கவன் என்ற தலைப்புகளின் கீழ் ஆளும் வர்க்கத்தின் மனிதாபிமானம் கடுமையாக விமர்சிக்கப்படுவதோடு புதிய மனிதத்தின் தேவையை உணர்த்துவதாகவும் இருப்பதுடன் 'அன்பு', 'தாய்மை', 'குழந்தையின் உலகம்', 'ஐயா...', 'நிச்சயமாய் வருவேன்' ஆகிய தலைப்புகளின் கீழ் நுண்ணிய மனித உணர்வுகள் தூசிதட்டப்பட்டுள்ளன. எதிர்ப்புக் குரல்களாக கொடுமைக்கு எதிரான ஆவேசங்களாக சமூக மாற்றத்திற்கான அழைப்புகளாக மாற்றத்தின் மீதான நம்பிக்கைகளாக இருக்கும் இப்படைப்புகளிடையே நுண்ணிய மனித உணர்வுகளுக்கும் பண்புகளுக்கும் மதிப்பளிக்கப்பட்டுள்ளமை ஆச்சரியத்துக்குரியனவல்ல. ஏனெனில் மனித உணர்வுகளை மதித்து செழுமைப்படுத்தி ஏற்றத்தாழ்வற்ற சமூகத்தை படைப்பதே தூரநோக்கு கொண்ட படைப்பாளியின் இலக்கு.

மக்களின் விடுதலைக்காக போராடும் மனிதர்கள்கூட சிறையிலடைக்கப்பட்டிருக்கும் போதே சுதந்திரத்தின் மகத்துவத்தை சொந்த அனுபவமாக பெறுகின்றனர். அவ்வேளைகளில் அவர்களின் போராட்டம் எழுத்துக்களாக வெளிப்படுகின்றன. இங்குள்ள அதிகமான கவிதைகள் சிறைக்கூண்டிற்குள் பிரசவமாகியவை. ஆதலால் மனித உரிமைகள் மறுப்பின் மீதான கைதுகள், தடுத்து வைப்பு, காணாமற்போதல், பொய்யானக் குற்றச்சாட்டுக்கள், சித்திரவதைகள் மீதான கோபமாக வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் நம்பிக்கையினம், சோர்வு, ஏமாற்றம் போன்றவை தென்படவில்லை. மக்கள் விரோத கட்டமைவுகளான முதலாளியம், ஏகாதிபத்தியம் என்பவற்றின் கொடுமைகளை அனுபவ ரீதியாக

வெளிக்கொணர்ந்துள்ள கவிஞன் அவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கான தேவைகளையும் நம்பிக்கையையும் உணர்த்தியுள்ளார். 'மீண்டும் ஒரு நெடும்பயணம்' 'அடங்கமாட்டோம், 'புரட்சியுடன் தொடரும் புதுவாழ்வு', 'ஒடுக்கலால் உடையாது உலகம், 'மாற்றம் நிச்சயம், 'புதிய உலகைப் படைப்போம், 'நாங்கள் வேர்கள்', 'விடுதலை' போன்றன அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

“தலைநீட்டி சிரிக்கிறது
வேர் பரப்பி மண்பிளந்து
ஆழத்திலிருந்து முளைத்த
வித்து” (விடுதலை)

“சருகுகளாய் உதிர்ந்துவிட
இலைகளோ
அழுகிக் கொட்டுண்டுவிட
பழங்களோ அல்ல
நாங்கள் வேர்கள்” (நாங்கள் வேர்கள்)

மேற்கண்ட அடிகள் நம்பிக்கையின் உச்சரிப்புகள்.

எனது குறிப்புகளில் கவிதையின் உள்ளடக்கம் பற்றி இவை போதுமானவை. ஒரு கவிஞன் தொடர்பான படைப்பாளி ஊக்கி என்பதற்கும் அப்பால் மானுடம் நேசிக்கும் பாதுகாத்து பராமரிக்க எண்ணும் அவற்றை பெற்றுக்கொள்ள போராடும் எல்லாவிடயங்களையும் அவற்றை பலாத்காரத்தால் அழிப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்போதும் தன் மனதிற்குள் மௌனமாக பதித்து ஒதுக்கல் செய்து அவற்றை உயர்த்திப்பிடிக்கும் மானுடன் என்பது என் கருத்து. இதனை மேற்கொள்ள கிருஷ்ணபிரியன் ஆரம்பித்திருக்கும் பயணம் ஆரோக்கியமானதுதான். இவ்வகையில் கவிதைப் புனைவில் இன்னும் ஆழமாய் கவனஞ் செலுத்தவேண்டுகிறேன்.

இ.தம்பையா.

பதிப்புரை

இன்றைய ஏகாதிபத்திய உலகமயமாக்கல் சூழ்நிலையில் சாதாரண மக்கள் மிக மோசமான பொருளாதார சுரண்டலுக்கும் அடக்குமுறைக்கும் ஆளாக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். மறு புறத்தில் ஒட்டு மொத்த சமூக, வாழ்வியல், பண்பாட்டு, கலாச்சார சூழலானது சீரழிக்கப்பட்டு இழிநிலை பண்பாட்டு பழக்கவழக்கங்கள் மக்கள் மீது வலுக் கட்டாயமாக திணிக்கப்பட்டு வருகிறது. மேற்கத்தேய நுகர்வு காலச்சாரமும் தனி மனித மேனிலையாக்க சிந்தனையும் சமூக வாழ்வியலையும் உயரிய மனிதப்பண்பாடுகளையும் கேள்விக்குறியாக்கி நிற்கிறது. இவ்வாறான சூழ்நிலையில் சாதாரண மக்களின் சமூக வாழ்வியல் மேம்பாட்டுக்கும் சமூக விடுதலைக்குமான வேலைத்திட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்படுவது மிக அவசியமாகி நிற்கிறது. சமூக பண்பாட்டு விடுதலை பாதையை செப்பனிட வல்ல கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளின் அவசியப்பாடு இன்றைய காலச்சூழலில் முதன்மையானதாக உள்ளது.

அந்த வகையில் பண்பாட்டு விடுதலைக்கான செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்து வரும் எமது “புதிய மலையகம்” அமைப்பு தனது வெளியீட்டு முயற்சிகளின் ஆரம்பமாக கிருஷ்ணபிரியன் அவர்களின் கவிதை தொகுப்பை வெளியிடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறது.

கிருஷ்ணபிரியன் அவர்களின் கவிதைகளை பொருத்தவரை அவர் இந்த நாட்டின் பேரினவாத ஆளும் அரசின் அடக்குமுறை சட்டங்களினால் இரண்டு வருட சிறை வாழ்க்கைக்கு தள்ளப்பட்டிருந்த காலத்தில் எழுதப்பட்டவைகளே பெரும்பாலும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. இக் கவிதைகள் இந்த நாட்டில் கோரமாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்த தமிழ் மக்கள் மீதான கொடூர யுத்தமும் அதன் விளைவாக இந்த நாட்டில் வாழக்கூடிய சகல மக்களும் அனுபவித்து வந்த துயரங்களுக்கு

எதிரான கோபமாகவும், அரசு அடக்குமுறை கைது, காணாமல் போதல், கொலைக்கலாச்சார, மேலாதிக்க வெறிக்கெதிரான கொந்தளிப்பாகவும் அதே வேளை ஒரு மாக்கிய செயற்பாட்டாளர் என்ற வகையில் கிருஷ்ணபிரியன் அவர்களுடைய கவிதைகள் வர்க்க விடுதலைக்கான குரலாகவும் ஒலிப்பதை இக் கவிதை தொகுப்பின் கவிதைகளை வாசிக்கும் போது உணர முடியும். இப்புத்தகத்தை சிறப்பாக அச்சிட்டுத்தந்த வேர்ல்ட் விஷன் நிறுவனத்தாருக்கும் அச்சுப்பிழைகளைப் பார்த்துத் தந்த கே.ஆர்.திருச்செல்வம் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள். எமது முதல் முயற்சியாக முகிழும் இக்கவிதை தொகுப்பு தொடர்பான ஆக்க பூர்வமான விமர்சனங்களையும் எமது செயற்பாடுகளை காத்திரப்படுத்த கூடிய மேலான ஆலோசனைகளையும் வாசகர்க ளிடமிருந்து எதிர்ப்பாக்கிறோம்.

நன்றி

12-08-2011

“ புதிய மலையகம் ”
50/9 இராகலை பசார்
ஹல்கிறனோயா

பறித்துக்கொண்டவர் யார்?

நீல வானத்தில
 ஒளிரும் நட்சத்திரங்களைப்
 பறித்துக்கொண்டவர் யார்?
 சூரியனின் ஒளியையும்
 நிலவின் தண்மையையும்
 பறித்துக்கொண்டவர் யார்?
 எங்கள் சின்னவளின் பாடலையும்
 சின்னவளின் சிரிப்பையும்
 எங்கள் இரவுகளின்
 இனிய கனவுகளையும்
 இதயத்தின் அன்பையும்
 பறித்துக்கொண்டவர் யார்?

பறிகொடுத்துவிட்டு
 பரிதவிப்போடு நிற்கிறோம்
 பறித்துக்கொண்டோர் சிரிக்கின்றனர்
 அந்தச் சிரிப்பில்
 எங்கள் வாழ்வைத்
 தின்று தீர்த்த
 இறுமாப்புத் தொணிக்கிறது.

வசந்தத்தின் போது உனது மரணம்.

மறுப்புகளையும் எதிர்ப்புகளையும்
 மறுதலித்துவிட்ட நீ
 வாழ்வியல் ஆதாரங்களை ஆக்கிரமித்து
 அலங்கோலமாய்ப் பிய்த்துத் துண்டுகளாக்கி
 உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டு
 எச்சங்களை எமக்காய்
 விட்டுச்செல்கிறாய்.

ஆப்பிரிக்கா தொடங்கி
 ஆசியா ஈறாக
 எங்கும் நஞ்சாய்ப் பரவி
 மெல்ல மெல்லக் கொல்லுகிறாய்.

அருபமான கோரமுனைப்புகளுக்கு
 ஆராதனைகளும் ஆராதிப்பவர்களும்
 காலங்காலமாய் உன்னை
 நியாயப்படுத்தித் துதிபாடியபடியே இருக்க
 விடுதலைக் குரல்களைப்
 பயங்கரவாத முத்திரை குத்தி
 ஒடுக்கிவிட எத்தனிக்கிறாய்

வசந்தம் வீசிய இடமெல்லாம்
 கந்தக நெடியின்
 அடர்த்தி அழுத்த
 பசுமை நிலமனைத்தையும்
 குண்டுகளால் காயப்படுத்திவிட்டாய்.

பாலைவனப் பூமியில்
 பாதம் சுடப் பயணிக்கும்
 குறைபாடுடைய குழந்தைளைத்
 தூக்கிச் சமக்கின்றன
 ளமது கனவுகள்

வசந்தத்தின் பாடலை
 நாம் பாடும் போது
 உனக்கு மரணம் சம்பவிக்கும்.

எனது இரவுகள்

இரவைப் பற்றிய
எனது எண்ணக் குறிப்புகள்
விசித்திரமானவை

எனது இரவு நீளமானது.....
அதனுள்

இச்சைகள் இன்பங்கள்
சோகங்கள் சோர்வுகள்
தத்துவ தாற்பரியங்கள்
தார்மீகக் கோபங்கள்
என நீண்ட பட்டியல்

கனவுகள் பற்றிய கனவுகளை
ஓர் ஆடு போல
இரை மீட்கிறேன்

இரவின் அடிமை ஆனதாய்
உணர்கிறேன்
கனவுகளையும் இலட்சியங்களையும்
இரவிற்குக் காவு கொடுத்துவிட்டு
அம்மணமாய் நிற்பதாய்
அவமான உணர்வு

வெளிவரத் துடிக்கும்
கூண்டுப் பறவை நான்

அழகிய பசுற்பொழுதைக் காண
 இரவுப் பொழுதை
 இனிமையாய்ப் போக்க
 எல்லையில்லா வானத்தில்
 பறக்கப்போகிறேன்

புனிதப் பயணத்திற்காய்
 பாடல் பாடுகின்றேன்

நானை
 அது
 விடுதலைக் கீதமாய்
 மாறட்டும்

அடி செருப்பால.....

வெங்காய வெலய பாத்திகளா?
 மாவு வெல மளமளனு ஏறிடுச்சு
 தேங்கா வெல அம்பது
 அரிசி வெலய கேட்டு
 அடுப்பு கூட அனத்துது
 இந்த வெல போதுமா?
 இன்னும் கொஞ்சம் வேணுமா?

ஈர வெறக வச்சு
 உஃப் ... உஃப்னு ஊதினாலும்
 ஊத ஊத புகையுது
 கண்ணுந் தானே எரியுது.

தேர்தலுக்கு குறைவில்ல
 அந்த நேரம்
 விலைக் குறைப்புக்கும்
 குறைவில்ல
 குறைக்கிற மாதிரிக் குறைச்சு
 அப்புறம்
 கூட்டுற மாதிரிக் கூட்டுறானுங்க

யாரத்தான் கேக்குறது
 மந்திரிய கேட்டா
 “சாமிக்கே குறைக்க முடியாது
 நமக்கு முடியுமா?” எங்கிறார்.

நாங்க என்னா சாமிக்கா
ஓட்டு போட்டோம்
சொல்லுங்கையா?
நாங்க சாமிக்கா
ஓட்டு போட்டோம்?

அடுத்த தேர்தலும் வருதுங்க
பொய் மூட்டைய தூக்கிக்கிட்டு
வரப்போறாங்க லயத்துக்கு.

அடி செருப்பால.....

(புதிய பூமி 2011 ஜனவரி)

சுதந்திரம் எனும் மாயை

கூரான என்
பேனா முனையை
முறித்துப் போட்டீர்கள்

மழுங்கிய முனைகளைக்
கொண்டு
தெளிவில்லாமல்
எழுதச் சொன்னீர்கள்

இல்லையெனின்
கண்களைக், காதுகளை, வாயைப்
பொத்திக் கொண்டு
காந்தி மேசைக் குரங்காய்
இருக்கச் சொன்னீர்கள்

நான் நடக்கும் போது
என் நிழலுக்கு பதிலாக
உங்கள் துப்பாக்கிகள்
என்னைத் தொடர்கின்றன.
எப்போதும் என்னைச் சுற்றி
உங்கள்
வேட்டை நாய்கள்.

ஒரு வட்டத்தை வரைந்து
அதிலேயே

என் காலத்தை கழிக்கச்

சொன்னீர்கள்

வட்டத்தை மீறி என்

சுவடுகள் பதியும் போது

உங்கள்

முகமூடி கிழிந்து கொள்ளும்

என் பயணம் தொடரும் போது

உங்கள் ஜனநாயகம்

மரணத்தை நினைவுபடுத்தும்

(புதிய பூமி, செப்டெம்பர் 2007)

அதிகாரத்தின் அகராதி

அகராதி ஒன்று
என் கனவில் வந்தது

பவ்யமாய் அழகாய்
அகராதியை ஏந்தியபடி
கும்மாளமிடுகின்றன
குண்டான குள்ளநரிகள்

அதில்
அனைத்துமே புதிராய்
பொய்யும் புரட்டுமாய்
புனைவுச் சுருட்டுமாய்
இருந்தது.

சுதந்திரம் என்பது
அடிமையாய் இருப்பது
விடுதலை என்பது
விலங்குகளால் பிணைக்கப்பட்டிருப்பது
சமத்துவம் என்பது
ஆளுக்காள் வித்தியாசப்படுவது
இவ்வாறு தொடர்கிறது அகராதி....

திட்டம் என்பது
தெளிவில்லாமல் குறுகி இருப்பது
அபிவிருத்தி என்பது
அழித்து விடுவது
யுத்தம் என்பதோ
அமைதிக்கானதும் சமாதானத்திற்குமானது

அகராதியின் துணையோடு
உலகம் தலைகீழாய்த்
தொங்குகிறது

அகராதியின் முத்தான
நோக்கங்கள் பல
சுரண்டல் ஒடுக்கல் அடிமைத்தனம்
இறப்பு இடப்பெயர்வு அகதி நிலை
பஞ்சம் பசி மந்தபோசனை
இன்னும் பல
இரத்தம் வழியும் இலக்குகள்

அங்கே ஒரு தொலைவில்
ஒன்றிரண்டாய் உயர்ந்த
தீவட்டிகள் பல்லாயிரக்கணக்காய்
உயர்கின்றன

சிவப்பு நதியின் பிரவாகமாய்
அணிவகுப்பு
'அசிங்கம் பிடித்த அகராதி வேண்டாம்
புதிய அகராதி இதோ எம்மிடம்
என்கிறது அவர்கள் பிரகடனம்
அந்தக் குள்ளநரிகள்
நாராசமாய் கத்திக்கத்தி
ஒடுகின்றன
எங்கோ, என் கனவிற்கும்
எட்டாத் தொலைவிற்கு.....!

கம்பிகளுக்கிடையில் ஒரு போதிமரம்

ஒரு போதிமரம் சிறைப்பட்டிருக்கிறது
கம்பிகளுக்கிடையில்

போதி மரத்தை பற்றி
நீண்ட முன்னுரைகளாகப்
பொய்யுரைகள் வாசிக்கப்படுகின்றன

போதி மரத்துக்கெனச்
சில காவலர்களும்
பிரதிநிதிகளும்

புத்தர் ஞானம் பெற்ற
போதிமரம்
அரக்கர்களின் கோட்டையாய்

தர்மத்தை போதித்த இடம்
போரைப் போதிக்கிறது
சமாதானத்திற்காகப் போர் என்கிறது

புத்தரே
உன் போதனைகள்
உயிரிழந்து விட்டனவோ?
இன்னுமேன் நீ
கண்மூடி வாய்மூடி
மெளனித்திருக்கிறாய்?

எனினும்
எம்மால் மெளனித்திருக்க முடியாது
நாம் புரட்சியாளர்கள்.

மண்ணை மீட்கவாய்

அகன்ற வெளிதனில்
அலைந்து கொண்டிருக்கும்
எம் பெருமூச்சும் பார்வையும்
எத்தனையோ சேதிகளைத்
தம்முடன் தாவிச்செல்கின்றன

அந்தோ தெரிகின்றதே
பாடித் திரியும் பறவைக் கூட்டங்களின்
இனிமையை சுமந்துகொண்டிருக்கும்
காடுகளின் கதை ரம்மியமானது

பரந்த புல்வெளிதானும்
எத்தனை ரகசியங்களை
எம்மோடு பகிர்ந்திருக்கின்றது
நல்லது கெட்டது
கூத்து சும்மாளம் என
என்றும் ஆரவாரத்துடன்
எங்கள் லயத்து இராசதானி

யுகாந்திரக் கனவுகளை
தன்னுள்ளே பொதித்து வைத்திருக்கும்
புதை மேடுகள்
பொருள் பொதிந்த சுவிதையாகும்

காதற் பாட்டுப் பாடும்
எங்கள் ஊர்த் தேவதைகள்
நீர்வீழ்ச்சிகள்
ஆதிக்க ஆங்கிலேயனும் கண்டு வியந்த
தேவதைகள்

வியப்பதற்கு இங்கு இனி
ஏதும் மிஞ்சப்போவதில்லை

நீரை மறித்து அணைகட்டி
வெளிச்சம் தரப்போவதாய்
வெற்றுக்கதை பேசுகின்றன
வெறிகொண்ட ஓநாய்கள்
எம் இருப்பையே
கேள்விக்குறியாக்கிய
வல்லூறுகளின் வக்கிரங்கள்
தொடர்கின்றன

வாருங்கள் தோழர்களே
எம் மண்ணை மீட்க
லட்சிய வீரன்
லட்சுமணனின் பாதையில்

கிழக்குச் சூரியன்
சிவக்கும் ஒருநாள்
அதிகாரத்தின் ஆணி வேரை
அறுப்போம் அந்நாள்.

முதலாளியம்

கவ்வாத்துக் கத்தியின்
 வீச்சம் வீரியமும்
 குறையவேயில்லை
 சட்.... சட்டென்று
 சரிகின்றன தேயிலை வாதுகள்
 சத்தமேயில்லாமல்
 உறிஞ்சுகிறது அட்டை
 குருதியை

பிடுங்கிப் பிடுங்கிப் பார்த்தேன்
 விடுவதாயில்லை அது
 உன்னிப்பாய்க் கவனித்தேன்
 உறிஞ்சுவதில் வெட்கமேயில்லாத
 உனது மாற்றுச்சக்யமாய் அது.

மக்கள் போராளி— பயங்கரவாதி

மரங்களுடும் மலர்கள்
 இலைகளுடும்
 தத்தித் தவழ்கிறது இளங்காற்று
 காற்றின் பயணம் வாழ்வின்
 பயணம்
 போலவே நீண்டது

சலசலத்து ஓடியும்
 பாய்ந்து பிரவசித்து

பாறைகளைக் கடந்து
 மேலிருந்து கீழ்நோக்கி
 வழியும் வற்றா நதியின்
 ஓசை சன்னமாய்க்
 காது வழி சென்று
 இதயத்தைக் குளிர்விக்கிறதே
 எத்தனை இடர்களைக்
 கடக்கிறது
 நதியின் நெடும் பயணம்
 யாருக்காக

செம்மஞ்சளாய் ஜொலிக்கும் போதும்
 சுடும் போதும்
 ஆக்ரோஷமாய்த் தீப்பிழம்புகளைக்
 கக்கும் போதும்
 அதன் அழகு அதனிடத்தே
 இதமாக்கி கதகதப்பாக்கி
 தான் எரிந்து பிறர்க்கு
 ஒளி தரும்போதும்
 அது இன்னும் அழகாகிறது

காற்றாய் நதியாய்த் தீயாய்
 இருக்கிறான் மக்கள் போராளி
 அவன் புரட்சியின் சுவடுகளைப்
 பதித்துச் செல்லும் வீரன்

இன்னும் இன்னும்
 எத்தனை சொன்னாலும்
 உண்மையான போராளிக்கு
 ஒப்பாகுமா?

ஆனால் அரசு அவனைப்
 பயங்கரவாதி என்கிறது

எலும்புகளாலான கோட்டை

இரத்த நெடி வீசும்
இரவின் அடர்த்தி
அழுத்துகிறது எம்மை

எலும்புகளாலான கோட்டைக்குள்ளே
சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்

கோட்டை வரலாற்றின்
வடுக்களைச் சுமந்திருக்கிறது
கோட்டையின் எலும்புகள்
இனிய கனவுகளைச் சுமந்த
இளைஞர்களினுடையது

அதன் அதிகார வேலிக்குள்
ஆட்பட்டுவிட்டோம்
இங்கு தினமும்
கேலிக்கூத்துக்கள் நடந்தேறுகின்றன

ஆட்சி புரிவதாய்க் கூறும்
குரங்குகளின் ஆட்டம்
அடங்குவதாயில்லை

அங்குமிங்கும் பாயும்

குரங்குகளின்
 நிறங்களோ பற்பல
 ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு
 தொனியில் கத்தும்
 எல்லா தொனியினதும்
 அர்த்தம் ஒன்றே

“ஜனநாயகம் காப்போம்
 மனித உரிமை காப்போம்”
 அவற்றின் போலிக்கூச்சல்
 கேட்கின்றதா?

கோட்டைக்காய்
 இன்னும் இன்னும்
 எலும்புகள் சேகரிக்கப்படுகின்றன
 வெறித்தனமாய்ச் சேகரிக்கப்படுகின்றன

கோட்டையின் இடிப்பிற்காய்
 இதுகாறும் பெற்ற இன்னல்களை
 ஒருங்குவிக்கிறோம்
 பாய்ச்சலுக்கான எத்தனிப்புகள்
 தொடர்கின்றன

விலங்குகளை உடைத்துக்கொண்டு
 விடியலின் விரிவெல்லைக்குச்
 செல்வோம்
 மெல்ல மெல்ல மேலெழுவோம்
 சூரியனாய்.

மனிதத்தைக் காப்பது யார்?

காவியுடை தரித்த
கழுகொன்று
இன்னுயிர் பலதை
இரையாய் கேட்கின்றது

ஆயினும் அது
அவற்றை உண்பதில்லை

எச்சிலை வடித்துக்கொண்டு
எரியும் விழிகளுடன்
உடலங்கள் மக்கிப்போவதை
உன்னிப்பாய் அவதானிக்கிறது

சிதறிப்போய் கிடக்கும்
சிரசில்லா முண்டங்களையும்
சதைப்பிண்டங்களையும் கொண்ட
யுத்த களத்தினூடே
தனது வரலாற்றுத் தடயங்களைத்
தேடியலைகிறது

ஆயினும் அது
 போதிப்பதெல்லாம் தர்மம்
 படிப்பதெல்லாம்
 “புத்தங் சரணங் கச்சாமி”

ஆட்சி புரியும்
 எத்தனின் தலைமேலே
 எப்போதும் உட்காரும் கழுகு
 அவனுக்கு அறிவுரை
 சொல்கிறது
 புத்தர் விரும்பும்
 பெளர்ணமி தினத்தில்
 மனிதக் கொலைகளுக்கு
 விடுமுறை அளிக்கச்சொல்கிறது
 மாட்டை விடக்
 கேவலம்
 மனித உயிர் என்ன
 அவ்வளவு பெறுமதியானதா?

மீளவும் தொடர்ச்சியாய்
 வன்மம் தீர்த்துக்கொள்ள
 வக்கிரங்களை அரங்கேற்றுகிறது

மதத்தைக் காப்பதாய்க்
 கழுகு கத்துகிறது
 மனிதத்தை காப்பது யாரோ?

பேசுவது அவள்

உடைந்த கண்ணாடியில்
 முகம் பார்க்கிறேன்
 சிறுசிறு சிதிலங்களாக
 முகத்தை பிரதிபலிக்கிறது
 கண்ணாடி

சிதலமாய் போனது
 முகம் மாத்திரமல்ல
 உன் ஆளுகைக்குட்பட்ட
 நாளிலிருந்து
 என் ஆளுமைகளும்
 சிதலங்களாய்

பொய்யாய் வர்ணித்து
 வக்கிரங்களை தீர்த்துக்கொண்டு
 வலிகளை எனக்காய்த்
 தந்துவிடுவாய்

காழ்ப்புணர்வுக்கும்
 கண்மூடித்தனமான கோபங்களுக்கும்
 வடிகாலாய் நான்

என் இதயத்தின் ஆழத்தில்
 இருக்கும் வடுக்களை
 கேட்டுப்பார்
 இரவின் நீளத்தைச் சொல்லும்
 அழகையும் புலம்பலும்
 நிறைந்த
 சூன்ய இரவுகள் எத்தனையோ

ஏய் மிருகமே
 அழகையையும் புலம்பலையும்
 நிறுத்திவிட்டேன்

உன் ஒடுக்கல்களை
 ஒன்று திரட்டுகிறேன்
 வீரியமிக்க உடைப்பிற்காய்.

அடங்கமாட்டோம்

நீண்ட மௌனத்திற்காய்
 ஆயத்தப்படச் சொல்கிறாய்
 உண்மைகளை உரத்துக் கத்தியதும்
 ஓயாது கோஷமிட்டதும்
 போதுமெனக் கூறி
 வெறித்தனங்களாலானதொரு ஈட்டியைக்
 குரல்வளையில் பாய்ச்சப்பார்க்கிறாய்

உனக்கு முதுசமாய் கிடைத்த
 முகாம்களிலெல்லாம்
 எமை அடைத்து நிரப்புகிறாய்

சிலுவைகளைத் தந்தாய்
 நாம் சுமப்பதற்காய்
 முட்கிரீடங்களை அணிவித்தாய்
 எமக்கு பரிசாய்
 நெற்றி வழியே இறங்கி
 உடலெங்கும் உறைந்த
 குருதித்துளிகளை மணந்துபார்
 உழைப்பின் வாசம் வீசும்

வரலாற்றைச் சுமந்த
 தோளின் தினவு இன்னும்
 குறையவேயில்லை
 ஒடுக்கல்களை எதிர்த்து நடந்த
 கால்களின் தினவு இன்னும்
 குறையவேயில்லை

மறித்து மறித்துப் பார்த்தாய்
 உடைத்துக் கொண்டு வந்தோம்
 அடைத்து வைத்தும் என்ன
 அடங்கியா போவோம்?

தாய்மை

ஈரைந்து மாதமாய்
 சுமந்து திரிந்த
 சுகமது இறுதியாய்த்
 தன் சுயம் காட்டிற்று

ஓங்கிக் குரலெடுத்து
 பெரிதாய் ஓலமிட்டுப்
 பற்களை நெறுநெறுவெனக் கடித்துக்
 கைகளையும் கால்களையும்
 உதறி அடித்துத்
 தாங்கவொண்ணா வலியதனைத்
 தணிக்கப் பார்த்துத்
 தோற்றுப் போய்
 இறுதியாய் முக்கி
 வெளித்தள்ளினாய்
 அழகிய மகவொன்றை
 உன்
 வீரத்தையும் போர்க்குணத்தையும்
 பரசாய் பெற்ற அது
 “வீர” என பெரிதாய் சுத்திற்று

கண்ணீர் வழியும்
 உன் கண்களில்
 மின்னுகிறது பெருமிதம்.

மீண்டும் ஒரு நெடும்பயணம்.

நெடிதுயர்ந்த கருப்பந்தைல மரங்களும்
 ஊசியிலைப் பைனஸ் மரங்களும்
 பச்சையாய் விரிந்து கிடக்கும் தேயிலையும்
 பச்சைப் புல்வெளியும்
 அழகாய் அமைந்திருக்கும்
 மலையிலிருந்து வருகிறேன்

வறுமையும் கொடுமையும் நிறைந்த
 லயன் காம்பறாக்களில்
 எங்கள் ஜீவிதம்
 அம் மக்களின் பிரதிநிதியாய்
 வந்தேன்
 சேதிக்குறிப்பொன்றை
 வாசித்துக்காட்டுமாறு
 பணித்தார்கள் என்னை

கணவான்களே
 இது காகிதக் குறிப்பன்று
 காரியக் குறிப்பு
 யுத்தத்திற்கான முன் அறிவித்தல்
 புயலின் விழிப்பு
 மீண்டுமோர் நெடும் பயணத்தின்
 ஆரம்பம்

குறிப்பு உங்களைக்
 குலை நடுங்கச்செய்யும்
 முதுகிலேயே சவாரி செய்த
 உங்களுக்கு இது இனிக்காது
 தெரியும் எமக்கு
 எனினும் உரைப்பதற்கு
 உசிதமான நேரம் இதுதான்

இத்தனை காலமாய்
 எத்தனை அழகாய் ஏமாற்றினீர்கள்
 எமது காவலராய்
 உரிமை காக்கும் தொழிற்சங்கமாய்ப்
 பலநிறமெடுக்கும்
 பச்சோந்திக் கட்சிகளாய்
 இன்னும் பலவாய்
 இன்னல்கள் புரிந்தாயிற்று

உழைப்பது நாங்கள்
 உண்டது நீங்கள்
 துயர் கண்டு குமுறும் போதில்
 துன்பம் கண்டு சிரிக்கச் சொல்லி
 தத்துவப் புளுகுகளை அவிழ்ப்பீர்கள்
 உங்கள் பக்திப் பழங்கள்
 புனித புன்னகை வீசி
 சல்லிக் காசுக்குப் பிரயோசனமில்லா
 உபதேசங்களையும் பொய்யாய்
 யாகங்களையும் வளர்த்து
 வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக்கொள்வார்கள்

இதுகாறும் உரைத்தவை
 எடுகோள்கள் சிலவே
 களவுகள் வெளிப்பட்டு
 அம்மணமாய் நிற்கிறீர்கள்

இனி

வெற்றுப்பேச்சுக்களைக் கேட்பதாயில்லை
 மிரட்டல்களுக்குப் பணிவதாயில்லை
 இளிப்பிற்கு மயங்குவதாயில்லை
 இனியொருபோதும் துயருறப்போவதில்லை

எச்சரிக்கையாயிருங்கள்
 ஆயத்தங்கள் நடக்கின்றன
 ஆயுதங்கள் ஆக்கப்படுகின்றன
 அரிவாளும் சம்மட்டியும்
 வலுவாய் வார்க்கப்படுகின்றன

நாம் தோல்வியுறப்போவதில்லை
 இன்பக்கனவுகளும்
 போர்க்குணமும்
 புரட்சி நினைவுகளும்
 தோழர்களாய்க் களத்தில்

உணர்வுதனைக் கூர்மைப்படுத்தி
 உத்வேகமாய் ஓர் உடைப்பிற்கு
 உயிர்கொடுக்கப் போகிறோம்.

தொந்தரவு பற்றிய கதையாடல்.

கரடுமுரடான குறட்டை
 நீண்ட பெருமூச்சு
 தொடர்ச்சியான இருமல்
 நடுநிசிப் பேச்சொலி
 அதிகாரமாய் மூளைக்குள்
 ஆணியடிக்கும் தொலைக்காட்சிப் பெட்டி
 உறக்கத்தின் போது
 ஊடுருவும் கரப்பான்
 எனத் தொந்தரவு பற்றிய
 கதையாடல் தொடர்கிறது

தொந்தரவு பற்றிய
 விவாதம் அனல் பறக்கும்
 தொல்லையாய்

தனக்கேற்பட்ட தொந்தரவுகளின்
 பட்டியல் நீளும்
 தன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்ட
 தொந்தரவுகளை
 வசதியாய் நீக்கிவிட்டு

தொந்தரவின்
 இறப்பும் பிறப்பும்
 நாம் தான் என்பதை
 உரைக்கத் தெரியாமல்
 தொந்தரவாய் இருக்குமென
 ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம்

எப்படியோ
 தொந்தரவு பற்றிப்
 பேசிப்பேசி அதனுள்
 தொலைந்து தொலைந்து
 தொந்தரவினுள்ளேயே
 வெளிப்படுவோம்

தொந்தரவு பற்றிய
 கதையாடல்
 தொந்தரவாய்த் தொடர்ந்த வண்ணம்.

குருட்டு மூஞ்சூறுகள்

இப்போதெல்லாம்
 இரவுப்பொழுதின் வெறுமையை
 மூஞ்சூறுகளை அவதானிப்பதில்
 அகற்றுகிறேன்

மூஞ்சூறுகளின்
 ஆதி அந்தம் தெரியாவிடினும்
 மேலோட்டமாய்
 அதன் இயக்கத்தைச்
 சில நாட்களாய் பார்க்கிறேன்

சிறைக்குள் இருந்தாலும்
 அவை
 சுதந்திரமாய்
 அங்கும் இங்கும்
 அலைந்து திரியும்
 இருள் பொழுதில்
 கிரீச்.... கிரீச்..... எனக்
 சுத்திக்கத்திக் கடுப்பேற்றும்

அரவம் கேட்டதும்
 அகப்பட்ட சந்துபொந்துகளில்
 நுழைந்து காணாமற்போகும்
 திக்குத்தெரியாமல்
 தடுமாறித் தடுமாறி
 மண்ணைத் தோண்டும்

சாக்கடைக்குள்ளே
 கிடந்து திரிந்து.
 ஐயுரவூட்டினாலும்
 அவை சாக்கடைகளை
 தோற்றுவிப்பதில்லை

ஆயினும் நாம்
 நுகர்வுக் கலாச்சாரம் எனும்
 சாக்கடைக்குள்ளே கிடந்து
 தடுமாறித் திரியும்
 குருட்டு மூஞ்சூறுகள்.

புரட்சியுடன் தொடர்ட்டும் புதுவாழ்வ

அந்தக் காட்டின்
ஆழத்திலிருந்த
மானுடத்தின் வாசம்
மழைப்போதில் வீசுகிறது.

வியர்வையும் இரத்தமும்
பிழியப்படும்
எலும்பையும் சதையையும்
வாங்கித்தின்னும்
மண்ணின் உள்ளிருந்து
உழைப்பின் வாசம் வீசுகிறது

அடிமைத்தனத்தின் அகோரத்தில்
சுரண்டலின் உச்சத்தில்
மரித்து போன மானுட வாசம்
மீள எழுகிறது
வழிவழியாய்த் தொடர்ந்த
வரலாற்றின் வக்கிரங்களை
அறிவித்துக் கொண்டு....

வீரத்தையும் போரையும்
காதலையும் காமத்தையும்
எழுதித்தீர்த்த எழுதுகோல்களுக்கு
வியர்வையையும் உழைப்பையும்
எழுத அக்கறை இல்லை
ஆளும் எழுதுகோல்களில்

இன்னும் வடிகிறது
வக்கிரத்தின் மை

நிலத்தை கொத்திப் புரட்டி
நீண்ட வரப்பு முடித்து
நிமிர்ந்து நின்று
வெளி அனுப்பும்
நீண்ட மூச்சின்
உஷ்ணம் உணரத்
திராணியில்லை அவற்றிற்கு

மலைப் பாதையும்
புற தரை நேர்த்தியும்
பங்களாவின் பூந்தோட்டமும்
பச்சைத் தேயிலையும்
உழைப்பின் உண்மையைக் கூறும்

வரிசைக் குடியிருப்பும்
சாக்கடை நாற்றமும்
அம்மணக் குழந்தையும்
வறுமையின் வாழ்வைச் சொல்லும்

லாபம் எனும்
திருவாசகம் ஒதுபவர்களுக்கு
மழை நீரில்
கரைந்து செல்லும்
கண்ணீரைப் பற்றி
அக்கறையென்ன?

கனவிலிருந்து மீள எழுவோம்
காட்டிலிருந்து வீசும்
மானுட வாசத்தை
குறிப்பெடுத்துக் கொண்டு
உண்மையின் வரலாறு எழுதுவோம்

இறுதியில் அது
புரட்சியுடன் தொடரும்
புது வாழ்வைச் சொல்லும்.

ஒளிந்து கொள் அல்லது எழுந்து நில்

தயவு செய்து
ஒளிந்து கொள்
நீ கடத்தப்படலாம்
கைதுசெய்யப்படலாம்
இல்லையெனில்
கொல்லப்படலாம்

அந்த நாய்கள் உன்னைக்
கடித்துக் குதறக்கூடும்
தலையையும் உடலையும்
வெட்டி வேறாக்கி
வேறு வேறு திசைகளில்
வீசியெறியக்கூடும்

தமிழ் முஸ்லிம் சிங்களம்
நீ யாராக இருந்தாலும்
எதனடிப்படையிலும்
எந்தச் சலுகையும் கிடையாது
வக்கிரங்களின் அரங்கேற்றங்களுக்கு
வரைமுறைகள் ஏதுமில்லை
வங்குரோத்து அரசியலின்
வாழ்வை நீளமாக்கக்
கொன்றொழிக்கப்படுகிறது
மனிதம்

உன் இறந்த உடலத்தில்
 இறுதியாய் உயிர்த்தீத
 இதயத்துடிப்பு
 மனிதத்தின் மரணச்செய்தி
 வாசிக்கும்
 உன் கொலை
 உயிரின் மதிப்பிற்கக்கத்தை
 அறிக்கை செய்யும்

“நிழல் யுத்தம்
 திரைமறைவுக் கொடுமை”
 அழகழகாய் செய்திகள் சொன்னாலும்
 வெளிவெளியாய் நிற்கும்
 அநீதிக்கெதிராய்க் குரலேதும் இல்லை
 ஒடுக்கப்பட்ட குரல்களுக்குக்
 கணக்கில்லையாதலால்

கடத்தல் கைது கொலை வல்லுறவு
 ஏதேனும் ஒன்றின்
 தாற்பரியம்
 புரிந்தவரைத் தவிர
 புரிந்துகொண்டவர் யாருமில்லர்
 எருமையில் வந்த எமன்
 வெள்ளை வானில் வரும்
 துயரப் புராணக்கதை
 இப்போது

தயவு செய்து
 ஒளிந்து கொள்
 அல்லது
 ஒப்பாரியை நிறுத்திவிட்டு
 ஒங்காரமாய் எழுந்து நில்.

விடியலின் பாடல்

புடைத்தெழுந்த நரம்புகளோடு
புஜங்கள் உயர்ந்து
புத்தெழுச்சியுடன் எழுதிய
புதிய வரலாற்றின் பதிவது.

ஆயிரமாயிரம் பேர்
அணியணியாயத் திரண்டு வந்து
அருமை உயிர் பல ஈந்து
அன்றொரு நாள் பெற்ற
அழகிய விடுதலைக் குரலது.

சிக்காகோவின் வீதியெங்கும்
விண்ணது முழங்கிய முழக்கங்கள்
வழிவழியாய் இன்றும் கேட்குது
சிக்காகோவில் சிந்திய
சிவப்பு ரத்த மணம்
இங்கேயும் மணக்குது
வரலாற்றின் தொடர்ச்சியாய்....

உடலின் சாறு பிழிந்து
உறிஞ்சிக் குடிக்கும்
கணவான்களே!
உறங்கிக் கிடப்போம்
என்றெண்ணி
உரத்துச் சிரிப்பீர்
பாதையில்....

மரபின் தொடர்ச்சியாய்

இதயங்களின் எழுச்சியாய்

இங்கும் திரளுது கூட்டம்

'இனிச் சகியோம்' எனும்

இடி முழக்கம் கேட்டோம்.

தொழிலாளர் ஒன்றிணைவர்

தொல்லைகளைத் தகர்த்தெறிவர்

தொழமாட்டார் இனியும்

தொடங்கிடும் வெம்போர்.

உரிமைப் பதாகையை

உயர்த்திப் பிடித்து

ஒங்கிக் குரலெழுப்பும்

உழைப்பாளர்த் தோழரெல்லாம்

ஒன்றுப்பட்டார் களத்தினில்

ஒடுக்குதல் அழிக்க

ஒற்றுமை காக்க

உண்மை நிலைக்கவென

ஒங்கியடிப்பர் போர்ப்பறை!

தொழிலாளர் தினமதிலே

தரணியின் பாதையெங்கிலும்

செங்கொடி உயர்த்தி

செந்தணல் முழக்கமிட்டு

புரட்சியின் புதுமை சொல்லித்

தங்கள் விடியலைப் பாடுவர்.

(புதிய பூமி, மே 2007)

போர் - சீல பதிவுகள்

மரித்துப் போன
 தனது கனவுகளைச் சுமந்து
 அழுகிறது
 முடமாக்கப்பட்ட குழந்தை
 சிதைந்து குருதி தோய்ந்து
 வீதியெங்கும் பரவிய
 பிணங்கள்

சப்பாத்துக் கால்களில்
 மிதிப்பட்டு நசிந்து மரித்தன
 வசந்த மலர்கள்

துயரைப் பாடிச்
 சோர்ந்து விட்டன
 மாந்தோப்புக் குயில்கள்

முகாரியிசைத்தே
 இரண்டாய் போனது
 புல்லாங்குழல்

கண்ணீரின்றி
 வரண்டு போயின
 விழிகள்
 தண்ணீரின்றி

வரண்டு போயின
விளை நிலங்கள்
உயிரைக் குடித்த
போதையில்
சூடேறிய துவக்குகள்
மேசையில்
தூங்கி வழிந்தபடி
தீர்மானங்கள்
இராப்பகலாய்
விழித்திருக்கின்றன
அச்சத்துடன் இதயங்கள்
உச்சஸ்தாதியில்
ஊளையிடுகின்றன
பனங்காட்டு நரிகள்.

(புதிய பூமி, ஜூலை 2008)

விடுதலை

அழுது கொண்டிருக்கிறது
போத்தலில் அடைக்கப்பட்ட
நிலவு

பொருமிக்
கொண்டிருக்கிறது
கூண்டில்
சிறைவைக்கப்பட்ட
புறா.

முனகிக் கொண்டிருக்கிறது
காயப்பட்ட
நட்சத்திரம்

ஏங்கிக் கிடக்கிறான்
பாலை நிலத்தின்
விவசாயி

வாடிப் போகின்றான்
வறுமை பீடித்த
தொழிலாளி

தலை நீட்டிச் சிரிக்கிறது
வேர் பரப்பி மண்பிளந்து
ஆழத்திலிருந்து முளைத்த
வித்து

அவர்கள் அழகாய்ச்
சொன்னார்கள்
'போராடிப் பெறுவது தான்
விடுதலை'

(புதிய பூமி, ஜூலை 2008)

உறங்கும் மனிதம்

இருளடைந்த
பகற்பொழுதொன்றில்
அழுது கொண்டிருக்கிறாள்
பெண்ணொருத்தி.

கண்ணீரில் நனைந்துவிட்ட
சட்டையைச் சப்பியபடி
அவள் குழந்தை.

வெறிச்சோடிப் போன வீதியில்
வேகமாய்ப் போய்வரும்
மனிதர்கள்
ஒப்பாரில் காண்காட்சியை
ஒரக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டு
நழுவிக் கடக்கிறார்கள்.

ஒப்பாரியின்
முழு நீள விவரணத்தை
தொகுக்கிறது.
செய்தி ஊடகம்.

வெள்ளை ஊர்தியின்

அடையாளந் தெரியாக்
காவலர்கள்
கடத்திச் சென்ற
கணவனை
மீட்டுத்தருமாறு
புலம்புகிறாள்.

குழந்தை
சட்டையைச் சப்பியபடி
மருள மருள விழிக்கிறது
மனிதர்கள்
போய் வந்து
கொண்டிருக்கிறார்கள்
கண்ணீர் வற்றிப்போன
கண்களுடன்
வீதியில் அவள்.

தனக்கு
சம்பந்தமில்லாததுபோல்
கந்தல் போர்வையை
தலை வரை போர்த்திக்
கொண்டு
ஓரமாய் வீதியில்
உறங்குகிறது
மனிதம்.

(புதிய பூமி, ஒகஸ்ட் 2008)

ஒடுக்கலால் உடையாது உலகம்

நெற்றி பிளக்கும்
 உச்சிவெயில்
 கொதிப்படையும் இரத்தம்
 கொப்பளித்து வெளியேறும்
 வியர்வை

வெட்டுண்டு வீழ்ந்த
 வாதுகள் நிறைந்த
 நிரைகளில்
 நிமிராமல் நகர்கிறான்
 அவனது ஒட்டுமொத்தக்
 கோபங்களையும்
 அமைதியாய் வாங்கிச்
 சரியும்
 தேயிலை வாதுகள்

குளிரில் விறைத்த
 கைகளில்
 மடக்க முடியாதபடி
 விரல்கள்
 பனிப்பொழிவில்
 வெடித்துப்போன உதட்டை
 நொடிக்கொருதரம்

ஈரப்படுத்தும் நாக்கு
 பிஞ்சுத் தளிர்களை
 பிய்த்துப் போட்டபடி
 விறைத்த விரல்களைச்
 சூடாக்குகிறாள்

முடமாகிப் போன வாழ்வை
 இழுத்து இழுத்து
 நடக்கின்றன நாட்கள்
 ஏமாற்றும்
 ஏமாற்றுகாரர்களும்
 நிறைந்து போன வாழ்வில்
 நிம்மதியைத் தேடி
 நிச்சயமில்லாப் பயணம்

திருவிழாக் கூத்தில்
 தொலைந்துபோன
 குழந்தைகளாய்
 திக்கு தெரியாமல் திரிந்தபடி
 இருக்க
 தேர்தல் காலங்களில்
 தேடிப்பிடித்துச் சீராட்டி
 மகிழும் பூச்சாண்டிகள்
 பின் மீண்டும்
 திருவிழாக் கூத்தில்
 குழந்தைகளெனத்
 தொலையும் தொழிலாளர்கள்

அடிமைச் சித்தாந்தத்தின்
 அண்டப் புளுகுகளை
 ஊடகச் சாத்தான்கள்
 வேதமாய் ஒதி
 முண்டையை நிரப்புகின்றன

சினம் கொண்டு சீறும்
 போது
 சிரித்தபடி சிரசுதடவிப்
 புறமுதுகில் குத்தி
 வீழ்த்துவர்
 சிலகாலம் எழமுடியாதபடி

மறுபடியும் மாற்றம்
 வேண்டி எழுந்து
 நிற்கையில்
 எந்திரத் துப்பாக்கிச் சகிதம்
 ஒநாய்கள்
 ஒடுக்கலின் கட்டியக்
 குரலாய் ஊளையிடுகின்றன

ஒடுக்கலால் உடையாது
 உலகம்
 ஒடுக்கலால் ஒன்றுபடுவர்
 மக்கள்
 புதிய சூரியனை நோக்கிப்
 புதிய பூக்கள் சிரிக்கும்
 பெரிய ஆறு
 அணையுடைத்துப்
 பிரவகிக்கும்
 கரைகளெங்கும் பசுமை
 நிரம்பி வழியும்
 (புதிய பூமி, செப்டெம்பர் 2009)

பயங்கரவாதி சீறை

எண்- 3526

கொடுமைக்கொதிராயக் கொதிப்படைந்து
உன் முகத்தில் காறித் துப்பிய
என் பேனாவிற்குக் கடிவாளமிட்டாய்
இன்னுமது திமிராய்த்
திமிறிய படியேதான்.

சவ வண்டியாய்
ஒரு மரண ஊர்தியாய்
நினைத்தே ஏறினேன்
உன் வண்டியில்

துரதிர்ஷ்டம்?
நான் சிறையில்
உஷ்ணத்துடனேயே....

மேட்டிமைத்தனங்களால்
மழுங்கடித்து விட்டதாய்
நீ நினைக்கும்
முனைகளைக்
கூர்மையாக்கியபடியே
கழிகின்றன
சிறைப் பொழுதுகள்

கன்றிப் போன காயங்கள்
ஆறிவிட்டன
ஆறாது துடிக்கின்றன
மாறாத உணர்வுகள்

குரல்வளை நெரித்து
உண்மைகளைக்
கொன்று விட்டதாய்
எக்காளமிடும்
எருதுத்தனத்திற்கு
எங்கே புரியும்
உண்மைகள் சாகாதென்று

அடக்குமுறை என்பது
கேவலமானது என
மீண்டுமொரு முறை
உணர்த்தி விட்டாய்

உண்மைகளை உறுதியாய்ச் சொல்ல
உதிரத்தில் மையெடுத்து
அழியா முனையுடுத்தி
எழுத முனையும் நானோ,
பயங்கரவாதி— சிறை எண்: 3526

(புதிய பூமி, 2008)

மாற்றம் நிச்சயம்

பேச நினைப்பதையெல்லாம்
பெரிய கவிதையிற் பேசி
விடலாம்
துயரமெனில்
அழுதுவிடலாம்
சந்தோசமெனிற் சின்னதாய்ச்
சிரிக்கலாம்

சிலருக்குப் புரியலாம்,
புரியாமலும் போகலாம்
எல்லோருக்கும் புரியும்
என்ற நிச்சயத்திலா
எல்லாவற்றையும்
செய்கிறோம்?

புரிந்து கொண்டு
புரிய வைக்கும்
பிரயத்தனத்தின் ஒவ்வொரு
கணமும்
புதிதாய் உருவாகிறோம்,
புதியதை
உருவாக்குகிறோம்

சில நேரங்களில்
 தடுமாறுகிறோம்
 ஒரு கவிதையைத்
 தொடங்கி,
 அதை முடிக்கத் தெரியாத
 கவிஞனைப் போல
 வாழ்க்கையில்
 தடுமாறுகிறோம்
 தடம் மாறுகிறோம்

உணர்ச்சிவசப்படும் போது
 உணர்விழந்து விடுகிறோம்,
 அறிவிழந்து அழுகிறோம்
 உணர்ச்சியுடன்,
 உணர்வுடன்
 அத்துடன் அறிவுடனும்
 இருக்கப் பயில்வோம்

சிறு ஒளிக்கீற்று
 செஞ்சூரியனாய்ச்
 சிவக்கலாம்
 ஒரு ஹைக்கூ நாளை
 காவியமாய் மாறலாம்
 சின்னதாய்த்
 தொடங்குவோம், பெரிதாய்
 வளரும் அதை
 நாங்கள் தொடங்குவோம்
 நாளை அவர்கள் முடித்து
 வைப்பார்கள்
 நிச்சயமாய் மாற்றம் வந்தே
 தீரும்.

(புதிய பூமி, செப்டெம்பர் 2009)

வானம்பாடிகளின் விடுதலைப் பாடல்

விடுதலையின்
வித்துக்களைத்
தேடியலையும்
வானம்பாடிகள் நாம்

வானம் அளந்து திரிந்தும்
வலிக்காத சிறகுகளுக்கு
வன்மத்தின்
சிறைக்கூடத்தில்
அடைத்திருப்பதால்
வலிகள் சேராது வலிமையே
சேரும்

மண்ணின் மூலை
முடுக்கெங்கும்
விண்ணின் மேகத்
திரளெங்கும்
மோதித் தெறிக்கும்
எங்கள் இதயத்தின் பாடல்

விடுதலையின் குரலை
விரும்பாத வீணர்கள்
வில்லேந்தி ஒடுக்க
வெறியோடு

நொந்து போகோம், நாம்
வெந்து போகோம்
தோழர்களே!

வென்று நிலைபெறுவோம்

மாற்றத்தின் மீதுற்ற
காதலால்
மாண்டு மாண்டு
உயிர்க்கும்
மகிமை பெற்றோம்

நம்பிக்கையின்
ஒளிக்கிரணங்களை
நாற்பக்கமும் பரப்பிச்
சூரியன் உதிக்கும்
சிவப்பாய்
மனங்களில் உறுதியோடு
மீட்சிக்காய் போராடி
வெஞ்சிறை கடப்போம்
துடிப்பாய்

இந்த,
வானம், பூமி, வாழ்க்கை
அனைத்தும் எமக்கானது
விடுதலையின்
வித்துக்களைத்
தேடியலையும்
எமக்கானது.

(புதிய பூமி, செப்டெம்பர் 2009)

நிச்சயமற்ற வாழ்வின் குறியீடுகள்.

நிச்சயமற்ற வாழ்வின்
குறியீடுகளாய்
பேருந்துகளைப் பிரேரிக்கலாம்

ஏறும் போதிருந்த நம்பிக்கை
காயப்பட்டோ அல்லது மரித்தோ
இறங்கும் அல்லது இறக்கப்படும்

மரணம் மலிந்துவிட்ட
பூமியில்
மனிதம் மீதிருந்த நம்பிக்கை
மரணத்துடன் சேர்ந்துகொண்டது

வீட்டுக்குப் போக நினைத்தாலும்
ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டுவரப்படலாம்
வீட்டில் காத்து காத்துக்
கண் பூத்துப் போனவர்கள்
அங்கு அடையாளம் சொல்ல
ஆஸ்பத்திரி வந்து நிற்கலாம்

சிதைந்து போன
 உடலுக்குள்
 சிதைந்து செல்லும்
 பூமியைக் காணலாம்

எத்தனையோ பேரையும்
 அவர்தம் கனவுகளையும்
 சுமந்து செல்லும் பேருந்து
 உடல் சிதறி வீதியில் கிடக்கலாம்
 மனிதரின் உடல் போல

மனிதம் மரித்தால் என்ன?
 மனிதர் மரித்தால் என்ன?
 நட்பு நட்புத் தொகை
 அரசு கொடுப்பதால்
 அரசின் பாவங்களை
 புத்தர் போக்கிடுவார்

யுத்தம் தொடரும் பூமியில்
 பேருந்து என்ன?
 நகரும், நகரா
 உயிருள்ள, உயிரற்ற
 அனைத்துமே
 நிச்சயமற்ற வாழ்வின்
 குறியீடுகளாய்.....

பேசமாட்டான்

அவர்கள் அவனை
இழுத்துச் சென்ற
துயர இரவது

கருமுகில் உடுத்தியிருந்த வானம்
கண்ணீர் விட்டபடியே
நிர்வாணமாய் ஆனது

கண்ணீர் நனைத்த வீதியில்
வழுக்கிச் சென்றது
அந்த மரண ஊர்தி

ஒநாய்க் கண்களால் மேய்ந்து
அவனை கேள்விகளால் குதறினர்
சில கணங்கள்
நீடிக்கவே பிரார்த்திக்கிறான்

மானைக் கண்ட சிறுத்தையாய்
எச்சில் வடியும் வாயுடன்
ஓரமாய் மரணம்

மயானமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்ட
 குரூரம் கவ்விய இடத்தில்
 மரண ஊர்தி தரித்தது
 பொத்துக்கொண்டு
 அழுதது மீளவும்
 வானம்

அந்தகாரத்தின் நிசப்தம்
 கிழித்து வீழும்
 மழைக்கீற்றுக்கள்
 மரண வீட்டு ஓலமாய்

கண்ணீரோ அமைதியாய்
 திரண்டு வழியுது

அழகிய வாள்
 பளபளத்தது
 வருடிப் பதம் பார்த்தான்
 அறுப்பவன்

குரல்வளை அறுபட்டது
 தலை தொங்கியது
 உறையாக் குருதியைக்
 குரூரம் நக்கியது

இனி அவன்
 எதற்கெதிராகவும்
 பேசமாட்டான்

(தாயகம், ஒக்டோபர்-டிசம்பர் 2008)

மன்னிக்கமாட்டோம்

பயங்கரவாதத்தை அழிப்பதாகச் சொல்லும் எல்லோரும்
பயங்கரவாதத்தை தோற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வன்னியின் ஓலங்கள்
காஸா பள்ளத்தாக்கெங்கும் எதிரொலிக்கின்றன
கோரமான மாரிக்காலத்தின் குண்டு மழை
அப்பாவினை குறிவைத்துப் பொழிகிறது.

இலங்கையினதும் இஸ்ரேலினதும் இனவெறிப் பசி
பல்லாயிரம் பேரை பகிர்ந்துண்ட பின்னும்
தீர்வேயில்லை.

இருண்டு போன இரண்டு போர் நிலங்களிலும்
முடமாய் போன குழந்தைகள்
“நாங்கள் பயங்கரவாதிகளா?” என்று கேட்கின்றனர்.

இறந்து போன எல்லா இதயங்களும்
.இதே கேள்வியுடனேயே துடித்தோய்ந்தன.

அமெரிக்கத் தலைவரின் நாயைப் பற்றிச்
செய்தி சொல்லும் ஊடக உண்ணிகளோ
உண்மைச் செய்திகளை வெளியிடுவதில்லை.

ஒடுக்கி ஓய்வதில்லை ஒடுக்குமுறைக் கைகள்
ஒடுக்கலால் ஓய்வதில்லை ஒடுக்கப்படும் குரல்கள்.

எங்கள் நுகத்தடியில் உலகம் ஒருநாள் பயணிக்கும்
 அப்போது
 எங்கள் முன் மண்டியிட்டு மன்னிப்புக் கோரும்
 ஒடுக்குமுறையாளர்களை
 நாங்கள் மன்னிக்க மாட்டோம்.

(தாயகம், ஜூலை-செப்டெம்பர் 2009)

புதியதின் உருவாக்கம்

சின்னதாய் ஆரம்பித்த செதுக்கல்
 சிறிது சிறிதாய் பரவி
 சிற்பத்தின் சிலபகுதிகளை
 வெளித்தள்ளியது.

பதமான உளி ஒரு கையில்
 பலமான சுத்தியல் மறு கையில்
 இனிய இசையைப்
 பொறுமையாய் மீட்டும்

இசைக் கலைஞன் போல்
ஒரே சீராய்ச்
செதுக்கலைத் தொடருகிறான்.

ஒரு கருவின் சுமை போல
உலகம் ஒன்றிற்கான
கனவைப் போல
பிரசவத்தின பிரயத்தனமாய்
ஆழ்தேடல் பொதிந்தது
உருவாக்கம்.

புதிய ஒன்றை
ஏற்க மறுக்கும் எத்தர்களின்
எதிர்ப்போ சுலபமாயில்லை.

செதுக்கச் செதுக்கச்
சிதைக்கிறார்கள்
சிதைக்கச் சிதைக்கச்
செதுக்குகிறான்
பிசிறில்லா இனிய இசையாய்
செதுக்கலின் தாளம்.

“புதிய ஒன்றிற்கான
பயணத்தில்
தோல்விகள் தற்காலிகமானவை”
சிரித்தபடி சொல்கிறான்.

(தாயகம், ஜூலை-செப்டெம்பர்-2009)

தேர்தலுக்கு முன்னும் பின்னும்

தே.மு.

வந்தார்கள்.
நின்றார்கள்.
குனிந்தார்கள்.
கும்பிட்டார்கள்.
இளித்தார்கள்.

அன்புடன்
“ஐயனே தங்கள்
குறை என்னவோ? ...
என்றார்கள்.

விண்ணதிர
வீர வசனங்கள்
மண்ணதிர
மேடை முழக்கங்கள்
மக்கள் மனங்குளிர
மணிமணியாய்
வாக்குறுதிகள்.

தே.பி.

போனோம்.
நின்றோம்.
குனிந்தோம்.
இளித்தோம்.

பணிவுடன்
“சேர்” என்றோம்.

முறைப்பு விறைப்பு
 கண்ணாலே விசாரிப்பு
 எங்களை யாரென்று
 அன்புச் செயலர்
 அவர் காதில்
 குசுகுசுத்தார்.
 “ஐயா” முணுமுணுத்தார்.
 வெறுப்பாய் பார்த்தார்.
 எரிச்சலுடன் “என்ன?”
 என்றார்.

ஒடைஞ்ச றோட்டு
 ஓட்ட லயம்
 ஒழுகும் கூரை
 இடிஞ்ச சுவர்
 நாறுங் காணு
 பாடசாலைக் கட்டிடம்
 வேலைவாய்ப்பு
 விலை குறைப்பு
 பட்டியல் நீண்டது.

ஐயா திருவாயாலருளினார்
 “செய்யலாம் செய்யலாம்
 பார்க்கலாம் பார்க்கலாம்.”

வீடு வந்தோம்
 வேலைக்குப் போனோம்
 உழைத்தோம் தின்றோம்
 செத்தோம் பிறந்தோம்
 செத்துச் செத்துப் பிழைத்தோம்.

ஐயா வரவில்லை
 பேப்பரைப் பார்த்தோம்.

“அடுத்த மாதம் 8ம் திகதி
 பொதுத் தேர்தலாம்?”

(தாயகம், எப்ரல்-ஜூன், 2010)

நிச்சயமாய் வருவேன்.

இன்னும் சிலகாலம்
காத்திரு.
நிச்சயம் ஒருநாள் வருவேன்.

இளமை தொலைத்து வந்தாலும்
முழுமையாய் வருவேன்
இளமையாய் இருக்கும்
நம் காதலை நம்பி.

மனதில் நிலைத்துவிட்டதும்
நாம் தொலைத்துவிட்டதுமான
தருணங்களை எண்ணிப்பார் நீ.
வசந்தம் அள்ளிவரும்
உன் கடிதங்களை
மீட்டுப் பார்க்கிறேன் நான்.

இளமையின் கீதம் பாடும்
இனிய ஞாபகம் மலர்ந்தாலும்
தொலைவில் இருப்பதால்
தனிமையில் முகர்கிறேன்.

மனிதம் மரித்துப் போன பூமியில்

மனிதத்தை உயிர்ப்பிக்கவாய்ச்
 சென்ற பாதையில்
 சிறைவாழ்வு எமக்குக் கடினமல்ல
 மனிதம் பூக்கும் விளைநிலமாய்
 இருக்கட்டும் நம் காதல்.
 நாம் மழையுடன் நடந்து சென்ற
 வளைந்து செல்லும்
 மேடுபள்ளப் பாதைகளை
 நினைத்துப்பார்
 வாழ்க்கையைப் போல
 எவ்வளவு கடினமானவை.

உன் ஏக்கம் உணர்வு காதல்
 அனைத்தையும் சேமித்து வை
 அந்த புத்தகத்தில்
 ஆழ்ந்து விட ஆசையாயிருக்கிறேன்.

ரம்மியமான பொழுதுகளிடம்
 இன்னும் கொஞ்சம்
 காத்திருக்கச் சொல்
 வரலாற்றில் அவற்றிற்கும்
 ஓர் பாத்திரம் உண்டு.

அன்பே இன்னும்
 சில காலம் தான்
 நிச்சயமாய் வருவேன்.
 முன்னே செல்
 அதுதான் வசந்தத்திற்கான பாதை.

அன்பு

அழகிய வார்த்தைகளைக்
கோர்வையாக்கி
அழகாய்ச் சொன்னார்
அன்பைப் பற்றிக் கவிஞர்.

ஒழுங்கீனமாய் தொகுக்கப்பட்ட
மெல்லிய மலர்களைப்
பிஞ்சு விரல்களால்
தாய்க்குக் கொடுத்து
முத்தமிடுகிறது குழந்தை.

வீதிக்கு வந்து விட்ட மனித நேயம்.

மழை நேரத்தின்
அந்திப்பொழுதொன்றில்
ஈரமாய் பயணித்த
பேருந்தில் அமர்ந்திருந்தேன்.

கண்ணாடியில் விழுந்து
சிதறுவதும் பின் சேர்வதுமான
நீரைப் போல

எண்ணங்கள் சிதறிச் சேர
 பயணம் தொடர்கிறது.
 மனம் லயிக்காத பாடல்
 இளசுகளின் நாடகம்
 பெரிசுகளின் அரட்டை
 சிலரின் குறட்டை
 பயணக் களைப்பு என
 வெளி உலகைப் புறக்கணித்த
 சிறு உலகமாய்ப்
 பயணிக்கிறது அது.

திடீரென நின்றது பேருந்து
 அது நிற்பதற்கு
 நிலையான காரணங்கள்
 ஏதுமில்லாவிடினும்
 யுத்த பூமியில்
 சோதனைச் சாவடிகள்
 நிலையான காரணங்கள் தான்.

“கட்டிய பஹின்ன” *
 குரலின் கடுரத்தில்
 கலவரப்பட்டு
 அவசரமாய் அவரவர்
 அடையாளங்களை அவரவர்
 உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு
 இறங்கினோம்.

வரிசை முன்னேறியது
 அடையாள அட்டையையும்
 முகத்தையும் மாறிமாறிப் பார்த்து
 அதிமேதாவித்தன கேள்விகளுக்கு
 பதில் சொல்லிப்

பைகள் கிளறி நாசப்படுத்தப்பட்ட பின்
 அனுமதியுடன் வரிசை முன்னேறியது.
 ஒருத்திக்கு மாத்திரம்
 அடையாளத்துக்கு ஏதுமில்லை
 மனித அடையாளத்தின்
 போதாமைகளை
 யுத்தம் தீர்மானித்த அவலம்.
 அவளைத் தவிர
 அனைவரும் ஏறினோம்.
 நாளைப் பத்திரிகையில்
 இலத்திரனியல் ஊடகம்
 ஏதேனும் ஒன்றில்
 பெண் புலி என
 அவள் அறிவிக்கப்படலாம்.

சிறிது தூரம் சென்று
 திரும்பிப் பார்த்தேன்.
 கையாலாகாத மனித நேயம்
 அரக்கப்பரக்க விழித்துக் கொண்டிருந்தது
 வீதியில்.

* “கட்டிய பஹின்ன” என்ற சிங்களச் மொழிச் சொல்லின் தமிழ்
 மொழி பெயர்ப்பு “எல்லோரும் இறங்கவும்” என்பதாகும்

மீண்டும் பறக்கும்.

அந்தப் பறவை
கூட்டில் அடைக்கப்பட்டது.
தங்கக் கம்பிகளாலான
கூடாயினும்
பகட்டினால் பெறுமதி மிக்கதாகாது
சிறை.

பறக்கவியலாதபடிக்குக்
கத்தரிக்கப்பட்டன
இறக்கைகள்
கால்கள் கட்டப்பட்டன.

தான் வாழ்ந்த
காட்டில் அது
மிருதுவான மகிழ்ச்சியை
அனுபவித்தது.

நீரருந்தும் ஓடையில்
சுதந்திர தாகத்தையும்
சேர்த்தே தணித்துக் கொண்டது.

தனது தெரிவுகளை
உட்கொண்டது.

தனது சோடியைத்
தானே தேடிக்கொண்டது.

இயற்கையுடன் இணைந்து
உண்மையை மாத்திரமே
பாடித்திரிந்தது.
இனிமையை மாத்திரமே
இசைத்தது.

ஊழிக்காலத்தின்
இன்றைய பொழுதில்
அடக்குமுறையாளனின்
இசைக்குப் பாடப் பணிக்கப்படுகிறது.
அவன் சொல்வதைத்
திருப்பிச் சொல்லப்
பணிக்கப்படுகிறது.

அதன் ஒவ்வொரு சிறகும்
துன்பத்தின் வயலினாய்
மாறிப்போயின.
அடக்குமுறையாளன்
அடைத்ததற்கான காரணங்கள்
ஆயிரம் சொன்னாலும்
சிறைப்படுத்தலுக்கான
நியாயங்கள் ஏற்கத்தக்கனவல்ல.

கத்தரிக்கப்பட்ட சிறகுகள்
மீளவும் முளைக்கும்
உடல் வலுப்பெறும்
சுதந்திர தாகம் மேலோங்கும்
கொடுஞ்சிறை உடைபடும்
அது தன் தோழர்களோடு
சேர்ந்து போரடும்.

மீண்டும் அந்த குயில் பாடும்

போது.....

அன்று இளவேனிலின்
 இன்பத்தையும்
 வசந்தத்தின் வருகையையும்
 பாடிய குயில்
 இன்று
 பிரிவின் சோகத்தை பாடும்
 நாம் பிரிந்த அவலத்தைப் பாடும்
 குஞ்சு குருமன்களோடு
 மூட்டை முடிச்சுகளோடு
 வெளியேறிய போது
 சோகமாய் பாடி
 வழியனுப்பியது குயில்.

இயற்கை மாற்றங்களை
 முன்னரே அறியும் திறன்
 அதற்கிருந்தாலும்
 குண்டுகளைப் பற்றிய புரிதல்
 அதற்கிருக்க நியாயமில்லை
 குண்டடிப்பட்டு அதுவும்
 இறந்திருக்கலாம்

சோதரங்கள் செத்தபோது
 எம்மோடு அதுவும்
 சேர்ந்தமுதது.
 அது இறந்தவுடன்
 அதற்காய் அதன்
 சோதரங்கள் அழுதிருக்கும்.

மண்ணின் மீதான
 பிணைப்பை
 அறுத்தெறிந்த கொடிய
 போரைப் பற்றி மட்டுமே
 குயில்கள் பாடுகின்றன.
 நாமும் பாடுகிறோம்.

ஒரு நேரம் வரும்
 இளவேனிலின் இலைகள்
 துளிர்க்கும்
 வசந்தத்தின் வருகையை
 எம்மோடு சேரந்து
 குயில்கள் பாடத்தான்
 போகின்றன.

அது வரை போருக்கெதிரான
 பாதையில் பயணிப்போம்.

போர் — என்ன செய்யலாம்?

இருளின் அமைதி கிழித்து
 செவிப்பறை பட்டுத் தெறித்தது
 மின்விசிறிச் சத்தம்
 மனது இன்னும்
 இன்றைய குண்டு வெடிப்பின்
 அவலத்திலிருந்து மீளவில்லை.

இந்த மனது
 அவலங்களிலிருந்து
 மீளாத பொழுதுகள்
 எத்தனையோ
 இதன் தீராத துயரங்கள்
 எத்தனையோ

மாறாத வடுக்களை
 சுமந்து திரியும்
 யுத்த பூமியின்
 மைந்தர்களைப் பற்றி
 யாருக்கென்ன கவலை

போதி மரம் சிதிலம் சிதிலமாகச்
 சிதைந்து விழுகிறது
 அம்மணமாய்ச்
 சுயம் காட்டி நிற்கிறது
 மதம்

மயானத்திலும் கூட
 மத அடையாளம் தேடி
 அலையும் குருமாருக்குத்
 தட்டுப்படும்
 மண்டையோடுகளைப் பற்றிச்
 சலனமில்லை

நேற்று இன்று நாளை
 எனத் தொடரும்
 போரின் பயன்
 அகதிகள் பிணங்கள்
 அவலங்கள் இடப்பெயர்வுகள்
 உரிமை மீறல் அமைதியின்மை
 பட்டியல் சங்கிலித் தொடராய்.....

என்ன செய்யலாம்?
 எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து
 ஒப்பாரி வைத்து விட்டுத்
 தூங்கிவிடலாமா?
 இல்லையெனில்
 அவலம் தீர்க்கவாய்
 ஆக்ரோஷமாய்
 விழித்தெழுவோமா?

மாற்றுப் பற்றி பேசலாம்.

புழுதித் தெருவெங்கும்
 சகதிக் காடாய்
 ஆக்கும் மழைவெள்ளம்
 அடித்துக் கொண்டு சென்ற
 ஒற்றைச் செருப்பைத்
 தேடி நான்
 மழை வெள்ளம்
 கொண்டு சென்ற
 வாழிடத்தை தேடி
 அவன்.

நச்சு வாயுவின்
 மிகை வெளியேற்றம்
 வரண்டு வெடித்து
 வரட்சி சிரிக்கும் நிலம்
 ஆளை விழுங்கும் நீருடன்
 அழுதுவடிக்கும் வீதிகள்

நிலத்தை உழுதுவிட்டு
 வானம் பார்ப்பான்
 மழைக்காய் ஒருவன்
 அறுவடைக் காலத்தில்
 வளர்ந்திருக்கும் பயிர்களை

அழித்துவிடுமோ மழை
பயத்தில் இன்னொருவன்

மழையில் அரும்பும்
மண்வாசனையில் மயங்கித்
துள்ளி ஆடும் சிறுவர்களும்
உலர் உணவு ஊர்திப்
பின்னால் கையேந்தி
ஓடும் சிறுவர்களும்
ஒரே காலத்தில் இரு பகுதிகளில்
விஞ்ஞானம் ஆக்கியதைவிட
அழித்தது ஏராளம்
பணத்துக்கு ஆடை அவிழ்த்த
விஞ்ஞானம்
அவலத்தை அணிந்து கொண்டது.

“இயற்கை சமநிலையில் இல்லை”
அறிக்கை செய்கின்றன
உலக மகா நிறுவனங்கள்.

இங்கு எதில்தான்
சமநிலை பேணப்படுகிறது
தேவையுள்ளவனுக்கு
தேவையானது கிடையாது
சிலருக்கு தேவைக்கு மேலே
குவியுது.

அவலம் தீர்க்க
அவதாரங்கள் தோன்றுவதில்லை
மாற்றைப் பற்றிப் பேசலாம்.

வரலாற்றின் உண்மை நாயகர்கள்.

நீ இசைக்கும் வீணையின்
நரம்புகள் எமது
மீட்டும் விரல்கள் எமது
மதுர கானத்தின் பெருமையோ
உனது

நீ வசிக்கும்
கோட்டையின் அத்திவாரத்தின்
கல் இடுக்குகள்
எமது எலும்புகளால்
நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றன.
பிழியப்பட்ட எங்கள்
குருதி கலந்து
புதிய வர்ணம்
பூசப்பட்டிருக்கிறது.
அதை கலைகளின்
பிறப்பிடமாய்
பறைசாற்றிக்கொண்டாய்.

இறுமாப்பைத் தீர்த்துக்கொள்ள
மூட்டப்பட்ட போர்களில்
பலியான எமது இன்னுயிர்களுக்கு
கணக்கில்லை
பிணக் குவியல்
மேல் நின்று
“மாவீரன்” பட்டம்
சூட்டிக்கொண்டாய்.

அதோ அந்த
வயல்கள் வாய்க்கால்கள்
வரப்பு வீதிகளிடம் கேள்
அவை சொல்லும் எம்
உழைப்பின் உண்மையை

உன் பஞ்சனையில்
உறங்கிக் கிடந்த
காவியங்களில்
எம்மைப்பற்றி ஏதுமில்லை

உனது பராக்கிரம மேதாவிலாசங்களே
வரலாறாய் இன்னும் மாறா வடுவாய்
விரவிக் கிடக்கிறது.

உன் பராக்கிரம மேதாவிலாசங்கள்
மெச்சப்படத்தக்கது தான்
நன்றாய் நாகூக்காய்
முரட்டுத்தனமாய் மூர்க்கமாய்
கசக்கிப் பிழிந்து உழைப்பைத் திருட
உன்னைத் தவிர யாரால் முடியும்

அமைதியான இரவின்
உறங்கும் வீதிகளில்
ஆழ்தேடல் நடக்கிறது.
மறைக்கப்பட்ட உண்மைகளை
மீட்டு வருவோம்
யாரும் அறிந்திராத
புதியதைச் சொல்வோம்
வரலாற்றின் உண்மை நாயகர்கள்
நாம் தான் அப்போது.

பயங்கரக் கனவுகள் அதிசயம் அல்ல.

கண்ணாடியினூடே
கடந்து சென்ற காட்சிகளை
பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான்
கண்ணிரண்டும் பிடுங்கப்பட்டதை
அறிந்து திடுக்கிட்டேன்
எந்த இடத்தில்
பிடுங்கப்பட்டதோ தெரியவில்லை
கண்ணாடியூடே
கைகளை வெளியே
விட்டுத் துலாவினேன்
அவையும் அறுத்தெறியப்பட்டன.

சிறிது நேரத்தில்
பஸ் துளைகளுடன்
நடு வீதியில் கருகிக்கிடந்தது.
என் சதைப்பிண்டங்களால்
பஸ்ஸை அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தான்
ஒருவன்

ஆ.... என அலறியபடியே
விழித்துவிட்டேன்
என்ன பயங்கர கனவிது
வீதியில் குண்டுக்கு அகப்பட்ட
பஸ்ஸை கண்டதால்
இப்படி கனவு வந்திருக்கலாம்

யுத்த யூமியில்
பயங்கரக் கனவுகள்
அதிசயம் அல்ல.

உயிரைப் பூட்டி வைத்துக்கொள்.

உன் உயிரை
பெட்டசுத்துள் வைத்து
பாதுகாப்பாய் பூட்டிக்கொள்
உன்னிடமிருந்து அது
பறிக்கப்படலாம்.

பேரூந்திலோ ரயிலிலோ
நீ பயணிக்கும் போது
உயிரை இழக்கலாம்
விபத்துக்களின் இடத்தை
குண்டுகள் நிரப்புகின்றன.

ஏதோ ஒரு ரூபத்தில்
அச்சுறுத்தல் இருக்கிறது.
அச்சுறுத்தலின் நவீன அடையாளமாய்
வெள்ளை வேனைக் குறிப்பிடலாம்

உயிர்ப்பறிப்புக்கு பிறகு
 விசாரணை கமிஷன்
 நிச்சயமாய் நியமிக்கப்படும்
 விசாரணைகள் நிச்சயமாய்
 நடக்காது.

உன் உயிர் பறிக்கப்பட்ட பிறகு
 பயங்கரவாதிகள் சிலர்
 சந்தேகத்தில் கைது செய்யப்படலாம்
 விசாரணை முற்றுப்பெற்று விடும்
 எனினும் உயிர்
 மீளத் திரும்புவதில்லை.

அவர்கள் இவர்களை
 இவர்கள் அவர்களை
 பரஸ்பரம் குற்றம் சாட்டுவார்கள்.
 தமது நிலைத்திருத்தலுக்காய்
 இருவரும் மாறிமாறி
 விபரீத விளையாட்டில் ஈடுபடுவர்.
 இருவரின் போட்டியில்
 பரிசுப் பொருள்
 அப்பாவிகளின் உயிர்.

அப்பாவியான நீ
 என்ன செய்யப் போகிறாய்?
 எதாயினும் நல்ல பெட்டகம்
 தேடுவாயா? இல்லை
 அச்சுறுத்தலுக்கெதிரான
 அலையை உருவாக்குவாயா?
 46.குட்டிப்பெண்ணுடன் சில வார்த்தைகள்

ரோஜாக்களை பறித்து
 பரிசளிக்கப்போவதில்லை உனக்கு
 ரோஜாவின் மரணத்தில்
 அடையும் மகிழ்ச்சி குருரமானது

அதன் உயிர்ப்பின் அழகை
 வரடிப் பார்
 இதழ்கள் ஒவ்வொன்றோடும்
 பல கதை பேசு

தேன் குடிக்க வரும்
 வண்ணத்துப் பூச்சியை
 ஆசையடன் பார்
 வண்ணங்களை அறிந்து கொள்
 அறிவுக்குப் பறக்கச்
 சொல்லிக் கொடு
 சுதந்திரத்தை புரிந்து கொள்

கடின மலைப் பாதைகளை
 கடந்து வசந்தத்தை
 மீட்டு வருவேன்
 அதுவரை வசந்தத்தை
 பாதுகாக்க பயில்.

காரணங்களை ஆராய்வது எப்போது?

குறைந்தது ஒருவரேனும்
காணாமற் போகிறார்கள்
நாளொன்றுக்கு

யாராயினும் சிலரைச்
சாப்பிடுகின்றன துப்பாக்கிகள்

பயங்கரமானவர்கள் எனச்
கைதாகின்றனர் இன்னும் சிலர்

எல்லா விளைவுகளுக்கும்
காரணங்கள் நிச்சயமாய் உண்டு

காரணங்கள் ஆராயப்படாமல்
தூங்கிக் கிடக்கின்றன
அச்சம் காரணமாக

கசப்பாயிருப்பதால்
வசதிக்கேற்ப சிலநேரம்
மழுப்பவும் புதைக்கவும் படுகின்றன.
சரியாக காரணங்கள்
ஆராயப்படாதவிடத்து
நேற்று அவன்
இன்று இவன்
நாளை நான்.

இப்படியே எத்தனை நாளாக்கு

அவசரமாய் ஆரம்பிக்கும்
காலைப் பொழுதில்
அநாயாசமாய் அமர்ந்து
அன்றைய நாளேடுகளை
அறைகுறையாய் வாசித்தபடி
மிதமான சூட்டில் தேனீரை
மிடறு மிடறாய் உறிஞ்சியவாறு
தொடங்குகிறார் பேசுவதற்கு

அரசியலில் தொடங்கி
அடுத்த வீட்டு ஆசாமி வரைக்கும்
நீளும் பேச்சில்
விலைவாசி உயர்வு
போர் அனர்த்தங்கள்
இன்னும் பல அநியாயங்கள்
ஆங்காங்கே வந்து போகும்.

பகலுணவின் பின்
பேச்சுகளின் வேகம் குறையும்
பின் மாலை தேனீரோடு
குடு பிடிக்கும்.

அனல் பறக்கும் பேச்சில்
அப்பாவி யாரேனும்
மாட்டிக்கொண்டால்

முன் இரவிலேயே
 அமைதியாய் உறங்கிப்போவார்
 விசேடமான நாட்களாயின்
 உளறியபடிக்கு உறங்கிப் போவார்
 வெறுமனே நாளைக் கடத்தி
 வெட்கமின்றி

அடுத்த நாளும் தொடரும் பேச்சு
 வல்லுறவு புரியப்பட்ட சிறுமி
 கடத்தப்பட்ட இளைஞன்
 இருதரப்பிலும் இழந்துவிட்ட
 இளம் உயிர்கள்
 இவர் கதைப்பதற்கு
 இன்னும் எவ்வளவோ?
 எத்தனை நாளைக்கு
 இப்படியே பேசிக்கொண்டிருப்போம்.

பாவம் அவர்கள்.

களைப்பால் கண்கள் இருள
 நாக்கு வெளித்தள்ளி
 உமிழ் நீர் வடிய
 உள் மூச்சும் வெளிமூச்சும்
 போட்டியிட்டுக் கொண்டிருக்க
 தாகம் தணிக்க தரித்து
 நிற்க முடியாமல்
 தலை தெறிக்க ஓடுகிறேன்.

அந்தப் பூமியை நினைத்தாலே
 சுடலைப் பயமாய் உடல் நடுங்குகிறது.
 புகை நாற்றமும்
 உறைந்த குருதியின் துர்நாற்றமும்
 நினைத்தாலே குமட்டலாய்....
 என் மூக்கின் உட்சுவர்களில்
 உணர்கிறேன் இன்னுமந்த நெடியை.

சப்பாத்து ஒலியின் கரூரத்தில்
 பரிதாபமாய் பவ்யமாய்
 பின்வாங்கி விடுவேன்
 அந்த பூமியின் வெளியெங்கிலும்
 பரவிக் கிடக்கிறது அச்சம்

நினைத்த மாதிரி
 கண்ட இடத்தில்
 காலைத் தூக்க இயலாது
 தூண்களைக் கண்டு
 இயல்பாக உயரும் காலை
 பிரயத்தனப்பட்டு அடக்கிவைக்கிறேன்
 இழவெடுக்கும் கிளைமோர்
 பற்றிய பயத்தால்

குடும்பம் எனும்
 சிறு உலகத்தில் சிறைப்படாததால்
 உலக ஞானம் சற்று அதிகம்
 “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”
 எனது கொள்கை

மற்றவர்களுக்கு
 அரசியல் பற்றியெல்லாம்
 அவ்வளவாய் தெரியாது
 அரசியல் பேசும் அழகில்
 வாயை பிளந்த படி
 நீட்டிக் கிடப்பர்.
 நாம் கூட இப்படி
 சண்டை போடுவதில்லை
 இவர்களுக்கென்ன வந்தது
 நாசமாய்ப் போனவர்கள்

கொஞ்சம் பெருமைப் படும்
 விடயம்
 என்னிடம் அடையாள அட்டை

யாரும் கேட்பதில்லை
 ஊரில் அவ்வளவு மதிப்பு
 கைது கடத்தல்
 எதிலும் மாட்டிக் கொள்வதில்லை.

பாவம் சனங்கள்
 நல்ல வேளை நாயாய்ப்
 பிறந்து விட்டோம்.

புதிய உலகைப் படைப்போம்.

கற்களையும் மணலையும்
 தேடியெடுத்து வருகிறேன்
 சிறு கைகளால் உன்னால்
 இயன்றவற்றை கொண்டு வா.

சேர்ந்து வீடொன்று
 கட்டுவோம்
 இருவரின் எண்ணங்களோடும்
 அதை அலங்கரிப்போம்

மகிழ்ச்சி தூக்கம்
 வெற்றி தோல்வி
 ஒருவருக்கொருவர்
 பகிர்ந்து கொள்வோம்

பலஹீனப்படும் பொழுதுகளில்
 எனக்கு நீயும்
 உனக்கு நானும்
 ஆறுதலாயிருப்போம்.

குறை நிறைகளைப்
 பேசிக் கொள்வோம்
 திருத்திக் கொள்வோம்

இயற்கையைப் பார்த்துப்
 போராடக் கற்றுக் கொள்வோம்.

மிக நல்ல தோழர்களாய்
 வாழ்வோம்
 அந்நியோன்னியத்துக்குக்
 கனதியான அர்த்தத்தை
 உருவாக்குவோம்.

எனக்காக நீயும்
 உனக்காக நானும்
 மற்றவர்களுக்காக நாமும்
 வாழ்வோம்.

தெரிந்தவற்றைக்
 கதைத்துக் கொள்வோம்
 தெரியாதவற்றை தேடுவோம்.

ஒருவருக்கொருவர்
 நல்ல மாணவர்களாயிருப்போம்
 பின் ஆசிரியர்களாயிருப்போம்

நாம் இருவரும்
 எல்லேப்பரையும் இணைப்போம்
 புதிய உலகைப் படைப்போம்.

ஒன்றாய் நிமிர்வோம்.

மூச்சு முட்டி முனகி ஓய்ந்து
மீளத்திரும்பா உயிரின் ஒலி
வழியெங்கும் கேட்குது
செவிகளும் அதிர்கிறது

இளங்காலையின் இதங்குளிரில்
மண்ணின் மென்மணம்
நுகர மறுக்கும் நாசிகளில்
கந்தகத் துகள்கள் படியுது.

கடந்து வந்த பாதையும்
கழிந்து போன வசந்தமும்
கனவு சுமந்த இன்பமும்
கொடிய ஊழியால் அழியுது.

வன்மம் தீர்க்கவாய் வக்கிரம் கொண்ட
வல்லாதிக்கப் பேய்கள் இங்கே
வலிய ஆயுதம் எடுத்தாட
வரன்முறையில்லாது உயிர்கள் மடியுது.

கொல்லும் கொடியவர் வேரறுக்க
மண்ணில் வன்மப் போரழிக்க
ஓர் நாள் நிமிர்வோம் ஒன்றிணைந்து
பாரதிரும் அன்று பலமுணர்ந்து.

பட்டாம் பூச்சி

மொட்டுடைந்து முகிழ்த்த
 மலரின் மனம் முகர்ந்து
 தேன் நுகர்ந்த பட்டாம் பூச்சி
 மகரந்தங்கள் சிலதையும் காவிச் செல்லுது
 இயற்கையோடிருந்த காதலால்

பூத்த மலரை
 பறித்து முகர்ந்து
 பிய்த்தெறிவதை விட
 வேறென்ன செய்வாய் நீ?

முன் அறிவிப்பு.

புணர்தலுக்கு ஆயத்தப்படும்
 பூனைகளின் முனகல்
 அருவருப்பூட்ட அதை
 அடித்து விரட்டிவிட்டு
 மாவோவின் புத்தகத்தில்

ஆழ்ந்து விட்டேன்.
 தேய் பிறையின்
 மங்கலான ஒளி
 மயக்கம் தருவதாய் இருக்க
 செண்பகத்தின் கூவல்
 துயரமாய் ஒலித்தது.

பிரளயத்தை உணர்த்துவது போல்
 ஆடுகள் மிரட்சியுடன் கத்தின.
 “அய்யா” பட்டிக்குச் சென்று
 பார்த்து விட்டு ஒன்றுமில்லையென
 தூங்கிப்போனார் அமைதியாய்.

அடுத்து வந்த நாட்களின்
 நாளிதழ்கள் என்னை
 பயங்கரவாதியாய்
 பறை சாற்றும் என
 அந்த இரவில் நான்
 அறிந்திருக்கவில்லை.

நடிக்கத் தெரியாத நடிகள்.

பொய்மையின் பாசாங்குக் கூத்துக்கள்
அரங்கேறும் நேரத்தில்
துன்பியல் நாடகத்தின்
உண்மைப் பாத்திரம் அவன்.

முண்டாசு முட்டி
வழிகிறது வியர்வை
விம்மிப் புடைக்கும்
நெஞ்சக் கூட்டில்
நுரையீரல் துரிதமாய்
சுருங்கி விரிகிறது.

வெயிலின் வெப்பம்
தாங்காத குருதி
வேகமாய் பிரவசித்துப் பாய்கிறது.

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டு
ஓய்வெடுக்க விரும்பி
முண்டாசு அவிழ்த்து
முகம் துடைத்த போது
முகாரி இசைத்தது வயிறு.

முறுக்கேறிய கைகளில்
சம்மட்டி பிடித்து
ஆக்ரோஷமாய் உடைக்கிறான்
கல்லை.
கல் துண்டு துண்டாய்ப் போனது.

சாட்சிகளாய் சடலங்கள்.

போர் மழை ஓயாமல்
பொழியும் பூமியின்
வழியெங்கும் குருதியாறு
வழிந்த தடங்கள்.

நிரம்பி வழிகின்றன
மயானங்களும் சிறைகளும்

மனிதர்கள் இறந்து போகிறார்கள்
இன்னும் பலர் காணாமற் போகிறார்கள்.

கண்டு பிடிப்பதற்காய்
கமிஷன்கள் நியமிக்கப்படுகின்றன.
பணிப்பாளர்களாய்
சில பைத்தியங்கள்
கண்டுப்பிடித்த மயிரொன்றும் இல்லை.

நேற்றுத் தொலைக்காட்சியில்
ஆசுவாசமாய் அறிக்கை
வாசித்தது ஒரு பைத்தியம்

“அரசாங்கம் கடத்தியும்
இருக்கலாம்

கடத்தாமலும் இருக்கலாம்
 ஆயுதக்குழு கொன்றும்
 இருக்கலாம் கொல்லாமலும்
 இருக்கலாம்”

இன்னும் மனிதர்கள்
 இறந்து போகிறார்கள்
 இன்னும் பலர்
 காணாமற் போகிறார்கள்.

ஊழிக்காலமாய் தொடரும்
 போர்க் காலத்தின்
 சாட்சிகளாய் சடலங்கள்.

நாங்கள் வேர்கள்.

விடியாத இரவின் சூன்யமாய்
 தொடருமிந்த வாழ்வில் ஒலிக்கும்
 விடியலின் குரல்களில்
 நானும் ஒருவன்.

தொலை தூரத்தில் தொலைக்கப்பட்ட
 விடியலை மீட்கவாய்
 தொடருமெங்கள் வலிய பயணம்.

பாதையெங்கிலும் படர்ந்திருந்த
முட்களில் ரோஜாக்களாய்
எங்கள் குருதித் தடங்கள்

கனவுகளோடு திரிந்த எங்களின்
கனாக் காலத்தை தூக்கித் தின்ற
அடிமைப் பேயின் அடிச்சுவடுகளை
மோப்பம் பிடித்து தொடருகிறோம்.

சருகுகளாய் உதிர்ந்துவிட
இலைகளோ
அழுகிக் கொட்டுண்டு விட
பழங்களோ அல்ல
நாங்கள் வேர்கள்.

உண்மையின் ஆழங்களைக்
காண்பதற்காய்
ஊடுருவிப் போகும் எங்களுக்கு
மண்ணாங்கட்டிகள் பொருட்டல்ல.

பாதையெங்கிலும் தடைகள்
பயணம் முழுதும் சோதனைகள்
விடியலின் பயணத்தில்
சோர்வுகள் இல்லை.
சூன்யங்களை அழித்து
சூரியனை உயர்த்தி
விடியலின் குரலாய்
எங்கெங்கும் எப்போதும் ஒலிப்போம்.

(புது வசந்தம் 35வது ஆண்டு மலர்)

மழை நேரம்.

சடார்... சடானும் சத்தத்துடன்
சாமக்கூத்தாடுகிறது காற்று

மழையின் வருகைக்கான
வெளிச்ச அறிவிப்பாய்
தோன்றி மறைகிறது மின்னல்.

கடூர வாத்தியங்கள் முழக்கி
வரவேற்பு சொல்கிறது இடி.

சட..... சடவென கொட்டும்
மழையின் செய்தியை
ஊரெங்கும் பரப்புகிறது மண்வாசனை.

நன்றாய்க் குளித்துவிட்டு
தலை கவிழ்த்து முகம் மூடி
போதும் போதுமென
அழுகிறது பசளிச் செடி.

குளிரில் விறைக்காதிருக்க
உரசி உரசி சூடாக்கியபடியே
அந்தரங்கங்களை நினைவூட்டுகின்றன.
அரசமரத்து சோடிக்குருவிகள்.

அழகில் ஒளிந்திருக்கும்
ஆக்ரோஷத்தை எண்ணி
வியந்து கொண்டிருக்கிறேன் நான்.

நாளை விழிக்காது.

“இன்று” உறங்குகிறது.
“நாளை” விழிக்குமென நம்பி.

நல்லவை எல்லாம்
“நாளை”யின் தலையில்.

சோம்பிக் கிடக்கும் “இன்று”
சோம்பல் முறித்தபடி
சாபங்களை உதிர்த்து விட்டு
உறங்கிப்போகிறது.

நாள்பட்ட பொல்லாப்பு
நாள் முழுதும் தூங்காது
கரைச்சல் தருகையில்
நமக்கேன் வம்பென்று
“இன்று” தூங்குகிறது.

தோழா
“இன்று” உறங்கும் வரை
“நாளை” ஒரு போதும் விழிக்காது.

மனிதம் பிறக்குமா? (மலைக் குரல்)

இலையுதிர் காலத்தின் முடிவில்
வசந்தம் துளிர்க்கிறது.

மலர்கள் உதிர்ந்த பின்னே

பிஞ்சுகள் பிறக்கின்றன.

விதைகள் வீழ்ந்து
செடிகளாய் முளைக்கின்றன.

போராளியின்
இறுதி ஊர்வலத்தில்
புதிதாய் போராளிகள்
இணைகிறார்கள்.

ஒவ்வொன்றின் இறப்பிலும்
ஏதேனும் ஒன்று புதிதாய்
பிறக்கிறது.

மதம் கொண்ட போர்காலத்தில்
மனிதர்கள் மரித்தப் பின்னே
மனிதம் பிறக்குமா?

நசுக்க மேலெழும் குரல்கள்.

சிம்னி லாம்பின்
சிதறிக் கிடந்த
சிரிக்கும் ஒளி
சித்திரமென மங்கலாய்
பத்திரமாய் அறையெங்கும்.

மேசையெங்கும் மேயும் தாள்கள்
இம்சையான இசையாய் சடசடக்கின்றன.

பதட்டத்துடன் பரஸ்பரம்
 ஈரமாக்கும் இதழ்களுக்கு
 உப்பு நீர் குமிழிகளை
 உருட்டி விட்டன கண்கள்

பாழாய்ப் போன மனசில்
 பாலையாய் போன
 வாழ்வின் பதிவும்
 ஏழையாய்ப் போன
 பசுமைப் பொழுதும்
 பின்னிக் கிடந்தன.

மரணம் பற்றிப்
 புரியாத வயதிலேயே
 குரூரம் பற்றிக்
 குறிப்பிட முடியாத பருவத்திலேயே
 யாவும் நடந்து யாதுமாகி நிற்கிறது.

போர்ப்பரணி ஒலிக்கும்
 பாதையெங்கிலும்
 கார் முகில் கவிந்த வானமாய்
 கனவுகள் கருகிக் கிடந்தன.
 போருக்கெதிராய்ப்
 புறப்பட்ட குரல்களை
 நசுக்கிட முனைந்தாலும்
 முட்டி முட்டி மேலெழும்
 முடிவிலியாய்.

ஐயா

(மலைகளை வென்ற மானுடம் நினைவு மலர்)

பேசிப்பகிர நிறைய இருந்தாலும்
பார்த்ததும் பேசமுடியாதளவிற்கு
உணர்ச்சி வசமான கணமது

கம்பிகளுக் ஊடாய் கண்டதும்
கண்களை முட்டி வெளிவரத் துடிக்கும்
கண்ணீர் உருண்டைகளை
கஷ்டப்பட்டு கட்டுப்படுத்துகிறேன்
தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கும் உன்னை
அதையியப்படுத்த தையியமில்லாததால்

உன் நம்பிக்கைப் பிழம்புகளால்
ஒளிபெற்ற அந்த அறையின்
சந்தடிகளை நீக்கிவிட்டு
இருவரது வார்த்தைகளையும்
புடம் போட்டு
உள்வாங்கிக் கொள்கின்றன செவிகள்.

எதை கதைப்பதென்ற தடுமாற்றம்
கடைசி வரைக்கும் இருவருக்கும்
இறுதியில் “போகட்டுமா?” என்றாய்
“சரி” என்றேன்
ஏன் தான் பிரியாமல்
நின்று கொண்டிருந்தோம்?

மௌனமாய்க் கழிந்த
கடைசி நிமிடங்களில்
கண்கள் பகிர்ந்து கொண்ட
கனவுகள் ஏராளம்

விடைபெற வேண்டிய கணத்தில்
 எனைப் பார்த்த படி
 சிரித்து நிற்கிறாய்
 பாடசாலைக்குச் சென்ற முதல் நாளில்
 நீ இருக்கிறாயா என
 நிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள
 திரும்பி திரும்பி
 உனைப் பார்த்தவாறு
 சென்றதைப் போல
 சிறைக் கூட்டை நோக்கி
 நடக்கிறேன்.

புதியதை படைக்கப் போகிறாள்.

மலை முகடுகளின்
 பனி மூட்டம் விலக்கி
 மெல்ல சிரிக்கிறது சூரியன்

பெரிய விழிகளை
 அங்குமிங்கும் அலையவிட்டு
 பனி வடியும் தேயிலைத் தளிர்களை
 வருடிக் கொண்டே
 பள்ளி செல்கிறாள்
 சின்னவள்

செப்பனிட மறந்த
 ஏற்ற இறக்கமான
 கடின பாதைகளை
 கடந்து செல்கிறாள்
 திட்டுத் திட்டான
 பவுடர் பூச்சுகளை
 பிளந்து பூக்கின்றன
 வியர்வைப் பூக்கள்

லயத்தின் ரணங்களை ரம்மியமான
எதிர்காலக் கனவுகளால்
கட்டி வைக்கிறாள்

முதுகை அழுத்தும்
புத்தகப் பைக்குள்
திணிக்கப்பட்டுத்
திணறும் புத்தகங்களில்
வரலாற்றை எழுதப்போகும்
வைராக்கியம் அவளுள்

அவளது
நம்பிக்கை நாட்குறிப்பு
எப்போதும் நிரம்பியிருக்கின்றது
ஏமாற்றங்களின் இடைவெளியை
எதிர்பாரப்புகள் நிரப்புகின்றன.

புதிய ஒன்றைப் படைப்பதற்காய்ப்
படிக்கப் போகிறாள்
நானும் அவளுடன் நடக்கிறேன்
புதியதை படைக்கப் போகும்
மகிழ்ச்சியில்.

பிரிவதற்கான முன்னுரை.

இன்று நாங்கள் பிரியப் போகிறோம்
பிரிவது என்பது மீண்டும் இணைவது

அழகிய உணர்வுகளை
உங்களுக்குத் தந்து விடுகிறேன்
உங்களதை எனக்குத் தாருங்கள்
மீண்டுமொரு கணத்தில் பரிமாறிக் கொள்வோம்

புழு பட்டாம் பூச்சியாகிப் பறக்கிறது
 இலையுதிர் காலம் வசந்தமாகி துளிர்க்கிறது.
 நாளை நாம் புது மனிதர்களாய் மாறுவோம்

வரலாற்றின் நினைவுகளால்
 எதிர்காலக் கனவுகளைப் பின்னுவோம்
 அந்தக் கனவுகளை எடுத்துக் கொண்டு
 அழகிய உலகத்தின் பாதையில்
 பயணிப்போம்.

குழந்தையின் உலகம்.

குழந்தையின் உலகம் அற்புதமானது
 புரிந்து கொள்ள முடியாதளவிற்கு
 விசாலமானது
 குழந்தையைப் புரிந்து கொள்வதற்கான
 பிரயத்தனமே
 ஒரு வாழ்க்கையாயிருக்கிறது

தனக்குத் தேவையானதை
 எடுக்கவோ பிடுங்கவோ
 குழந்தையால் முடியும்
 மறுக்கப்படுகின்றவற்றிற்காய்
 அடம்பிடிக்கத் தெரியும்
 போர்ப் பிரகடனம் செய்யும்
 முறைக்கும் விசம்பும்
 உதடுகள் துடிக்க
 பரிதாபமாய் நிற்கும்
 மழலை மொழியாது இருக்கும்

எப்படியோ இறுதியில்
வென்று விடும்.

நாம் மறுக்கப்படும் ஒவ்வொன்றிற்கும்
கவலைப்படுகிறோமே தவிரப்
போராடுவதில்லை
குழந்தை உலகத்தின்
அற்புதத்திலும் விசாலத்திலும்
படிப்பதற்கும் புரிந்து கொள்வதற்கும்
நிறையவே உள்ளன.

போரக்குணமிக்கவன்.

சுரண்டலின் உஷ்ணத்தில்
சில்லிட்ட முதுகெலும்பு
நிமிராமலேயே குனிந்திருந்தது.

ஒழுக்கம் கருணை
விசுவாசம் என
சில வாசகங்கள்
சாத்தானின் வேதமாய்
காதுகளுக்குள் ஒதப்படுகிறது

உரிமைக்காக
சிலிர்க்கவோ நிமிரவோ
கிளரவோ பிரயத்தனப்பட்டால்
கலகக்காரனாகவும்
ஒழுக்கங்கெட்டவனாகவும்
பயங்கரவாதியாகவும்
சித்தரிக்கின்றன

அடக்குமுறைச் சக்திகள்

மீறி மீறி நிமிர்ந்தால்
தேசத்தின் பாதுகாப்பிற்காய்
குரூரத்தின் நெடி வீசும்
சிறைகளில் அடைக்கப்படுகிறான்

நாங்கள் அவனை
உறுதியான உண்மையான
பேர்க்குணமிக்கவனாக பார்க்கிறோம்
மாற்றம் வேண்டி
மலரும் புது உலகின்
மனிதத்தின் பாடலாய்
ஒலிக்கும் அவன் குரல்.

பயங்கரவாதத்திற்கெதிரான யுத்தம்.

பயங்கரவாதத்திற்கெதிராகவும்
சமாதானத்திற்கும்
அமைதிக்காகவுமே
யுத்தம் செய்யப்படுகிறது

யாரையும் கொல்வதற்கோ
ஒடுக்குவதற்கோ
யுத்தம் செய்யப்படுவதில்லை
மனித உரிமைகளைப்
பாதுகாக்கவே செய்யப்படுகிறது.
அநாதைகள் அகதிகள்
நாதியற்றவர்களை

யுத்தம் பிரசவித்ததில்லை.
 வளமான வாழ்வும்
 நிலையான இருப்பும்
 யுத்தத்தின் பிரகடனமாய் இருக்கிறது.

யுத்தத்திற்கெதிரான குரல்கள்
 பயங்கரவாதத்தின் குரலாகும்
 யுத்தத்திற்கான ஆதரவுக் குரல்கள்
 தேசப்பற்றாளர்களின் குரலாகும்

யுத்தம் செய்பவர்களின்
 பார்வையில்
 பயங்கரவாதச் சிறுமி
 யுத்தத்திற்கெதிரான
 பாடலைப் பாடுகிறாள்
 அப்பாடல்
 யுத்தத்திற்கெதிரான
 சக்தி மிகு குரலாய்
 எங்கெங்கும் பட்டுத் தெறிக்கிறது.

போருக்கெதிரான “ஏன்”கள்.

மும்பதாண்டு காலத்தில்
 மும்மாரி பொழிந்ததில்லை மழை
 மும்முனைத் தாக்குதலும்
 நாற்பக்கப் படை நகர்வும் என
 நன்றாகவே பொழிகிறது
 போர் மழை

இரத்தம் பாய்ச்சி
 மனிதப் பசளையிட்ட வயல்களில்
 வன்மப் பயிர்கள்
 செழிப்பாகவே சிரிக்கின்றன
 சதைப் பூக்களை
 நசித்து நகரும்
 சப்பாத்து கால்களின் ஓசை
 பலமாகவே ஒலிக்கின்றது.

உலக விதிகளின் படி
 போர் புரிவதை கவனிக்கும்
 கண்காணிப்புக் கனவான்கள்
 இருக்கின்றார்கள்
 போரை நிறுத்த
 எந்தக் கனவாணையும் காணோம்

இழப்புகளும் இறப்புகளும்
 போர்க்களத்தில் சாதாரணம் எனச்
 சமாதானம் உரைக்கின்றனர்
 மக்களைப் பாதிக்காது
 போர் புரியுமாறு
 பெரியண்ணன்கள்
 புத்தி சொல்கின்றனர்.
 கனவுகள் கருகித்
 தரையில் விழுந்தன
 நினைவுகள் தப்பி நிதம்
 உயிர் பல போயின

அடங்கியதா போரின் வெறி?
 விளங்கியதா போரின் செய்தி?

“ஏன் ஏன்” என
 எதிர்த்த குரல்களை
 தாண்டிப் பயணிப்பதாய்ப் போர்
 தப்பாய் நினைக்கலாம்

தரித்து என்றாயினும்
 தக்க பதில் சொல்லத்தான் வேண்டும்
 அதுவரை தொடருமிந்த
 “ஏன்” கனம் எதிர்ப்புகளும்

ஒடுக்கப்பட்டவனின் கைகள் உயரும்

ஊமையாக்கப்பட்ட தேசத்தில்
 செய்யப்பட்ட கொலைகளுக்கு
 சொல்வது யார் சாட்சி?

மௌனத்தின் மத்தியிலே
 நடந்துவிட்ட கொடுமைகளுக்கு
 சொல்வது யார் சாட்சி?

வெந்த மனங்களில்
 வெந்நீர் ஊற்றி
 வென்று விட்டதாய்
 வெளிவரும் கோஷங்கள்
 கண்ணீர்ப் பாடல்களை
 அடக்கி ஒலித்தன

துவக்கு வேட்டுக்கள்
 வாங்கிச் சரிந்து
 முடமாய்ப் போனது மனிதம்
 துயருறும் மனிதர்களை
 கண்டு துடிக்காது

முடமாய்ப் போனது மனதும்
 எத்தனை நாள் புதைந்திருக்கும்
 உண்மைகள்?
 எத்தனை நாள் அமிழ்ந்திருக்கும்
 உணர்வுகள்?

ஊமையாக்கப்பட்ட தேசத்தின்
 மெளனங்களை உடைத்துக்கொண்டு
 உண்மைகள் ஒலிக்கும் ஓர்நாள்

வெந்த மனங்களின்
 கண்ணீர்ப் பாடல்கள்
 சொல்லும் சாட்சிகள் ஓர்நாள்

உண்மைகள் உயிர்க்கும் அந்நாளில்
 வெந்த மனங்கள் குளிரவும்
 வென்ற மனங்கள் குமுறவும்
 ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராய்
 ஒடுக்கப்பட்டவனின் கைகள்
 விரல்கள் மடித்து உயரும்.

மீண்டும் துளிர்க்கும்

கடும் காற்று பலத்த மழை
 உடலின் ரோமங்களை
 சிலிரக்க வைக்கும் குளிர்
 ரசிக்க இயலாத மழைச் சத்தம்

ஒரு வெள்ளை ரோஜா
 அன்று தான் பூத்தது
 தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல்
 தலை குனிந்து அழுகிறது
 மழை இன்னும் வலுக்கிறது
 காற்றும் குளிரும் மழைக்குச்
 சளைத்தவையல்ல.
 ரோஜாச் செடி முறிந்து விழலாம்
 ஆயினும் அது சாகாது
 போராடும் மீண்டும் துளிர்க்கும்

கறையான் புற்று.

மனித நேயம் எனச் சொல்லி
 மனித அவலம் தீரவாய்
 பணி செய்யும் கணவான்களே (கறையான்களே)

மக்கள் பிணி தீர
 மனுப் போட்டுப் பார்த்தாயிற்று
 மன்றாடிக் கேட்டாயிற்றுப் பிச்சை

மக்கள் உரிமைக்கான
 கருத்தரங்குகளோ
 கண்ட களங்கள் பல

பிரமையூட்டி பித்தம்
 தலைக்கேற்றி
 மயக்கத்தில் நாமிருக்க
 மனம்படி ஆடுவீர்கள் கூத்து
 விழிக்காதிருக்க பாடுவீர்கள்
 தாலாட்டு

மக்கள் பணியே மகேசன்
 பணியென்பீர்கள்
 மேற்குலக மேய்ப்பர்களுக்கு
 செயற்திட்டம் எழுதிக் கொண்டிருப்பீர்கள்
 போராட்டமா? ம்ஹீம் கூடாது
 செல்லமாய் கடிந்து கொள்வீர்கள்
 அண்டிப் பிழைப்பதே அனைவர்க்கும் நலம்
 என்பீர்கள்

பிச்சைகளால் தீரவில்லை பிணி
 மனுக்களால் தீரவில்லை அவலங்கள்

வாருங்கள்
 போராடிப் பெறுவோம் புதுவுலகு.

முட்கம்பி முகாம்.

சுற்றி முட்கம்பி வேலி
 முட்கம்பி வேலிக்குள் முகாம்
 முகாமுக்குள் முகங்கள் அழுதபடிக்கு

அவலங்களை அணிந்து
 அழுதுகொண்டிருக்கும் முகாமில்
 அவலம் பற்றி புரியாமலேயே
 அனுபவிக்கிறார்கள் சிலர்

அங்கே எல்லாம் சுபம் என்று
 பார்ப்பனியப் புழு ஆள்வோரிடம்
 சொன்னது
 வசதியான முகாம் என்பதால்
 சிலர் ஐயாவுக்கு நன்றி சொன்னார்கள்

“முகாம் மக்களை விடுவித்தல்”
 ஜனாதிபதி தேர்தலின் துருப்புச்சீட்டு
 ஆட்டம் முடிந்ததும் துருப்புச்சீட்டு
 தூர வீசப்படும்
 அவலங்களை அணிந்து
 அழுகையோடு முகாம் தொடரும்

மனித நேயம் பேசுவோரும்
 ஜனவரி 26க்கு பிறகு
 மறந்து விடலாம்

அவலம் முடியாது
 அழுகை முடியாது
 துயரம் ஒன்றே தொடர்ந்து வரும்

துயர் துடைக்கும்
 இரட்சகர் யாருமில்ர்
 துயர் முடிக்கும்
 தீர்வும் ஏதுமில்

அவலம் களைய
 அழுகை நிறுத்த
 துயரம் தீர்க்க
 எழுவோம் ஒன்றாய்

முதலாளியம்

கவ்வாத்துக் கத்தியின்
 வீச்சும் வீரியமும்
 குறையவையில்கலை
 சட்ட.... சட்டென்று
 சரிக்கின்றன நீதியை வாதிகள்
 சத்தமெயில்லாமல்
 உறிஞ்சுகிறது அட்டை
 குருதியை

பிடுங்கிப் பிடுங்கிப் பார்த்தீதென்
 விடுவதாயில்கலை அது
 உன்னிப்பாய்க் கவனித்தீதென்
 உறிஞ்சுவதில் வெட்கமெயில்லாத
 உனது மூற்றுச் சயமாய் அது.